ÎN NOUL AN ȘCOLAR — SUCCES!

In slujba marilor idealuri

Nicolae Sipoș
locțiitor al ministrului Invățămîntului

Tineretul studios din școlile elementare și medii incepe azi un nou an școlar care se deschide sub semnul aplicării primelor măsuri ale Hotăririi Partidului și Guvernului privind imbunătățirea invățămîntului de cultură generală, prin care școala noastră va obține noi și mari succese in opera de pregătire multilaterală a tineretului nostru și in ridicarea culturală a poporului.

In acest inceput de an școlar, gindul nostru se indreaptă spre voi, dragi elevi și eleve, cu indemnul de a depune toate forțele voastre tinerești pentru a vă insuși cunoștințele ce vă vor fi predate de invățătorii și profesorii voștri, de a vă pregăti conștiincios pentru fiecare lecție, căci numai așa veți putea stăpini tezaurul de cunoștințe pe care l-a creat omenirea, numai așa veți putea deveni cadre de nădejde pentru construirea socialismului in scumpa noastră patrie.

Manifestați în toate ocaziile, la școală, acasă, pe stradă, o disciplină și conduită aleasă, purtați respectul cuvenit față de invățătorii și profesorii voștri, față de părinți, de cei virstnici, străduindu-vă a dovedi în toate ocaziile că sinteți educați in școala regimului de democrație populară care, prin grija partidului și guvernului, vă pregătește pentru viață și vă insuflă cele mai frumoase calități de conduită și caracter.

Țineți la onoarea clasei și școlii voastre, invățați cu perseverență pentru a fi fruntași la invățătură, pentru că numai așa răsplătiți truda și nădejdile părinților și invățătorilor voștri, numai așa vă faceți cinstit datoria față de patrie și popor.

Ministerul Invățămîntului vă dorește noi succese in muncă, sănătate și puteri sporite pentru a vă insuși adevărurile vieții, pe care să le puneți in slujba marilor idealuri de pace și progres pentru care aspiră și luptă intreaga omenire.

Apropiere spirituală

La redacție au sosit cîteva scrisori de la părinți ai elevilor, care ne întreabă de ce este necesar învățămîntul mixt, care sînt avantajele acestuia.

Ca să le satisfacem dorința, ne-am adresat unui pedagog, al cărui răspuns il publicăm mai jos:

Invățămîntul mixt este o problemă care a frămîntat și frămintă mult opinia publică. In favoarea și contra lui s-au exprimat diferite păreri. Din discuțiile organizate în ultimul timp în jurul acestei probleme s-a reușit să se inteleagă in primul rind că prin invățămîntul mixt se recunoaște egalitatea in drepturi a femeii cu bărbatul încă din copilărie, încă din momentul cînd aceștia se află pe băncile școlii. Recunoașterea acestui drept se face in mod practic in special in procesul muncii. Or, cum invățătura constituie activitatea principală a tineretului, este și firesc ca elevele și elevii să pășească alături pe drumul lung și sinuos al însușirii bazelor științelor și formării deprinderilor de muncă.

N. K. Krupskaia spunea că in cadrul activității comune se produce apropierea spirituală între fete și băieți, se încheagă adevăratele relații de tovărășie, se ajunge ca băiatul să nu vadă in fată — și invers, fata în băiat — o ființă de sex opus, ci în primul rînd un om. In condițiile școlilor separate se creează o atmosferă foarte dăunătoare, căci evitînd învățămîntul mixt, școala distruge începuturile normale stabilite cu ajutorul familiei și societății în direcția creării unor relații firești între băieți și fete.

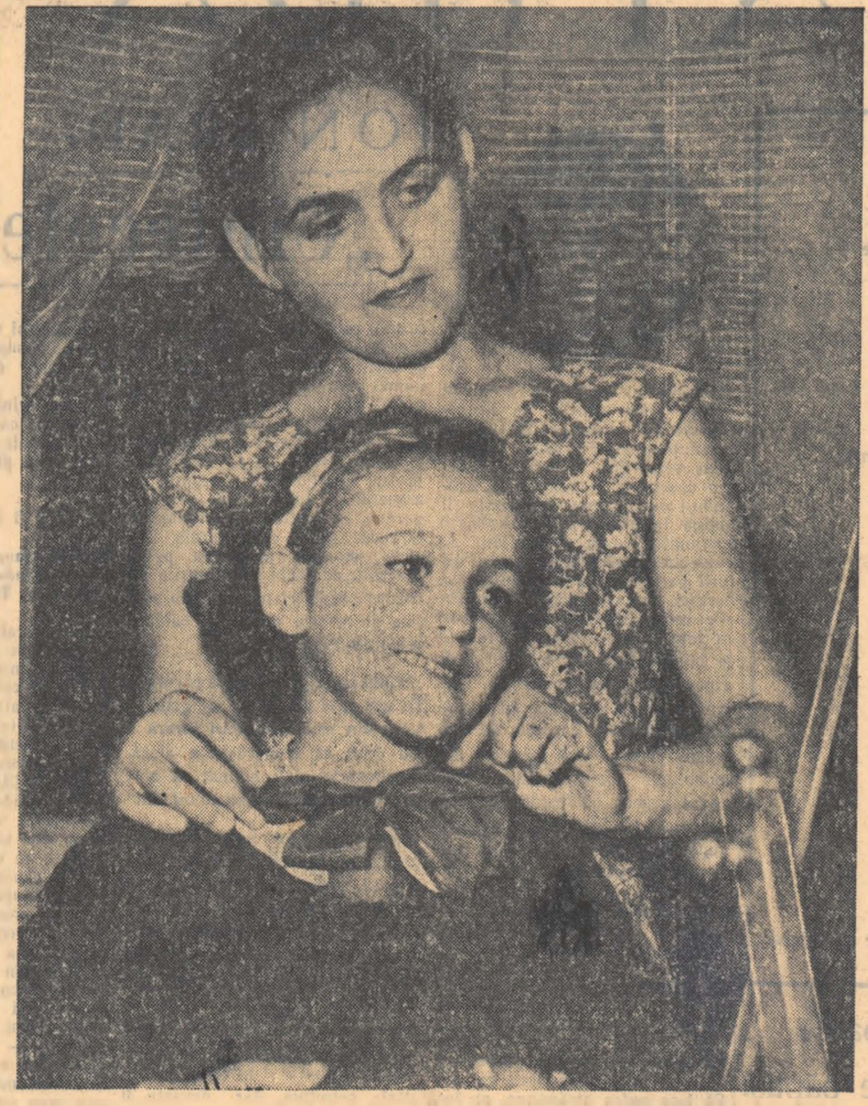
Se remarcă la adolescenți o înstrăinare evidentă față de reprezentanții sexului opus, o stîngăcie ridicolă, o tendință de subapreciere sau supraapreciere nejustificată. Problema educației sexuale, ridicată odată cu trecerea la învățămîntul mixt nu poate fi just rezolvată decît în condițiile muncii în comun. Deprinzîndu-se de mici să învețe împreună, evoluînd împreună, căpătînd o anumită experiență de viață colectivă, obișnuindu-se să se respecte reciproc și să se ajute, este mai puțin probabil ca — odată cu vîrsta — pericolul apropierii sexuale dintre fete și băieți să crească, decît în cazul cînd învățînd în școli separate, ei se întîlnesc numai în afara școlii. Și dacă avem încredere să lăsăm elevii și elevele să se distreze împreună, să studieze în comun acasă ori să activeze în diferite instituții extrașcolare, de ce să evităm a-i avea împreună în clasă, sub supravegherea și îndrumarea atentă a profesorului. Prin învățămîntul mixt școala nu numai că nu fuge de răspundere, ci contribuie la consolidarea relațiilor normale stabilite între băieți și fete cu ajutorul familiei și societății, conducînd cu competență acest proces. Invățămîntul mixt va face să dispară acea situație nenaturală care exista la noi cînd întîlneam școli de fete cu o disciplină „exemplară" și școli de băieți unde încălcarea disciplinei era un fenomen foarte frecvent. Vom ajunge treptat la școli în care învață și elevi și eleve, școli cu un regim sănătos de muncă unde n-ai să ai de-a face nici cu o liniște suspectă, nici cu un „infern".

Din experiența școlilor mixte de la noi din țară și din alte părți s-a observat că învățînd împreună și fetele și băieții își dau mai mult silința să răspundă bine la lecții, așa încît să apară în ochii colegilor într-o lumină cît mai favorabilă. De asemenea s-a constatat o influență pozitivă a învățămîntului mixt și asupra comportamentului. Astfel, elevii vin îmbrăcați mai îngrijit, pieptănați, cu încălțămintea curată, se străduiesc să evite expresiile grosolane și gesturile necorespunzătoare. La rîndul lor, elevele încep să fie mai puțin sfioase.

Școala mixtă influențează în bine nu numai procesul instructiv-educativ, ci și activitatea în afară de clasă. Munca în cercuri, pregătirea ierbarelor și a diferitelor manifestări culturale și sportive nu are decît de cîștigat. Acolo unde nu ajunge puterea fizică a fetelor vin băieții să pună umărul, iar acolo unde băieții se opresc stîngaci, vin fetele cu dibăcia și fantezia lor. Așa se explică de ce spiritul creator, dorința de a cunoaște, pasiunea și interesul pentru studiu, dragostea de frumos sînt mai evidente acolo unde tinerii muncesc împreună.

Cunoscîndu-se de-a lungul anilor și apreciindu-se la justa lor valoare, cu siguranță că mîine, cînd vor păși pe porțile deschise ale vieții, fetele și băieții vor săvîrși mai puține greșeli, vor reuși să fie cu adevărat fericiți.

GHEORGHIȚA DEAC
cercetător principal
Institutul de Științe Pedagogice

In fața oglinzii — Foto: DUMITRU F. DUMITRU

ÎNCEPUT

Cu degete de toamnă, — un vînt hoinar
Bătu în geamul caselor, să vadă
Caietele cu foaie de zăpadă
Și literele din abecedar.

Copilul doarme încă... Ceasu-i fură
Din somnul nopții fiecare clipă
Și dimineața bate din aripă
Ademenind mărunta lui făptură.

S-a furișat vacanța cu sfială
Să-l cheme iar în crînguri, să-l îmbie

Ba nu, s-a depărtat acum, zglobie...
Septembrie... Toamnă... Prima zi de școală!...

★

Pe-ascuns, copilul pleacă mai devreme.
Rîd cărțile-n ghiozdan... Doar ochii mari
Ai ursului de pîslă sînt amari
Și nu-ndrăznesc din drumul lui să-l cheme.

Ziua-i scăldată-n aur și mătasă...
Abecedarul și-a deschis sipetul.
Copilul scrie... -ncetul cu încetul,
Primele griji s-au strecurat în clasă!...

TITEL CONSTANTINESCU

Vă așteptăm

Lingă întreprinderea noastră se află Școala elementară nr. 175. Muncitorii trec în fiecare dimineață prin fața ei venind spre ateliere. Mulți dintre ei locuiesc aici în cartier și copiii lor învață carte la această școală. Deseori părinții se interesează de felul în care copiii își însușesc materiile, iau legătura cu profesorii, așa încît școala le-a devenit de mult tot atît de apropiată ca și întreprinderea.

In toamna anului 1952 muncitorii au cerut ca întreprinderea noastră să ia școala sub patronajul său. Vestea i-a bucurat mult pe copii și de la această dată între școală și ateliere a început tradiția unei puternice prietenii. In fiecare vară muncitorii s-au îngrijit de întreținerea școlii, de reparații și curățenie. Intorcîndu-se din vacanță, copiii n-au uitat să vină la întreprindere și să le mulțumească pentru străduința și dragostea lor. Și tot ca o răsplată, cele mai multe bucurii copiii nu le-au trăit singuri. Serbările de sfîrșit de an, serbările pomului de iarnă au avut loc totdeauna în prezența muncitorilor.

Incepînd cu acest an legătura dintre școală și întreprindere va lua proporții mai largi. In urma Hotărîrii Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală, elevii din clasa a VII-a vor lucra o oră pe săptămînă în atelierele întreprinderii noastre. Clasa a VII-a numără aproape 40 de elevi. Impreună cu directorul școlii, tovarășul Adam Căliman, noi am programat ca elevii să fie împărțiți, după preferințe, pe diverse specialități. Intreprinderea noastră are ateliere din cele mai diferite începînd cu mecanica, telegrafia, radiotehnica, telefonia etc., și terminînd cu tîmplăria.

Sarcina împărțirii elevilor pe ateliere a revenit conducerii școlii. In ce ne privește, prima noastră măsură a fost numirea în fiecare atelier a unor profesori-muncitori, aleși dintre cei mai buni maiștri ai întreprinderii, care se vor ocupa pe tot timpul anului de activitatea practică a elevilor. In afară de aceasta, noi am programat și pregătirea unor lecții de noțiuni tehnice generale, care vor fi predate de inginerii noștri la școală, în diferite etape.

In atelierele de radio și telefonie ale întreprinderii lucrează în majoritate muncitoare, fete tinere și harnice. Trei dintre ele, tovarășele Florica Zavragiu, Sanda Popescu și Elena Mihalea, lucrează în orele libere și la școală în mod voluntar, ca instructoare superioare. Elevele din clasa a VII-a și-au exprimat dorința să facă activitate practică în aceste ateliere și noi am întocmit special pentru ele o programă cu teme de lucru care să le dea posibilitatea însușirii treptate a unor elemente de radio-tehnică, cum ar fi: bobinaje de transformatori, utilizarea aparatelor de măsură și control, legarea rezistențelor în paralel și în serie etc.

Noi am găsit necesar ca și elevii clasei a VI-a să ia legătură cu fabrica încă din acest an. Dat fiind faptul că lor li se va preda la școală fizica și chimia, împreună cu conducerea școlii am stabilit ca după diferite ore de teorie copiii să participe la experiențe practice în laboratorul nostru de chimie. Aici, sub conducerea profesorului și șefului de laborator, ei își vor însuși unele deprinderi în legătură cu efectuarea reacțiilor chimice, folosirea instrumentelor, prepararea unor substanțe etc.

Desigur că elevii școlii patronate de noi așteaptă cu nerăbdare primele ore de activitate practică în atelier. Nerăbdare se observă însă și din partea muncitorilor care deseori glumesc între ei:

— Astăzi n-ai muncit așa cum trebuie. O să te întreacă copiii cînd vor veni...

GHEORGHE OPREA
directorul Atelierelor
M.P.T.-București

Voi învăța cît mai bine

E un sentiment comun elevilor dar din moment ce-l am, vreau să-l mărturisesc: doresc nespus de mult să învăț, să capăt multe cunoștințe, într-un cuvînt să devin un tînăr instruit.

Cînd m-am gîndit să mă înscriu în clasa a VIII-a, m-am întrebat sincer ce am făcut pînă acum pentru acest țel; am învățat, am fost conștiincios, perseverent, am citit mult. Acum însă am crescut, forțele-mi sînt mai mari, mi-am impus deci să depun eforturi sporite pentru a-mi forma o cultură generală bogată.

Dar iată că anul acesta s-au luat noi măsuri care vin în sprijinul pregătirii elevilor. Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. pentru îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală prevede prelungirea duratei învățămîntului de la 10 la 11 ani. Acest lucru mă bucură nespus, pentrucă noua programă analitică, elaborată pentru 11 ani permite să-ți formezi un orizont mai larg de cunoștințe.

Dar Hotărîrea mai prevede și introducerea unor materii noi, deosebit de folositoare.

Cine nu vrea să știe limbi străine, să cunoască clasicii literaturii universale? Elevii care vor intra în clasa a VIII-a, promoția mea, vor avea această posibilitate.

Noi vom studia mai aprofundat și chimia, matematica sau științele naturii, ceea ce ne va ajuta să înțelegem multilateral, în mod științific fenomenele din natură și societate. In clasele mai mari ni se vor preda bazele marxism-leninismului și economia politică. In școală vom căpăta și o serie de deprinderi practice, ca rezultat al politehnizării, toate acestea contribuind la pregătirea noastră.

Sînt mîndru deci că voi fi prima promoție a noului învățămînt de 11 ani. Inteleg bine că aici pretențiile vor fi mai mari. Nu voi da însă înapoi de la nimic pentru ca școala să aibă în mine un elev sîrguincios, preocupat să întîmpine viitorul cu o pregătire culturală solidă.

DAN IONESCU
elev al școlii medii mixte „M. Sadoveanu" din Iași

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2291 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 15 septembrie 1956

Perspective...

I. Gh. Borca
director general în Ministerul Invățămîntului

Școlile elementare și medii de pe tot cuprinsul țării își deschid azi larg porțile. Copiii și tineretul țării, reconfortați după vacanța de vară, se întorc din nou pe băncile școlii pentru un nou an școlar.

Anul școlar care începe constituie un nou pas pe calea dezvoltării și perfecționării învățămîntului de cultură generală din țara noastră.

Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. din 13 iulie 1956 cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală a însuflețit organele învățămîntului, cadrele didactice, părinții elevilor și elevii în pregătirea deschiderii noului an școlar.

Majoritatea prevederilor Hotărîrii încep să fie aplicate încă din acest an.

Consiliul de Miniștri a aprobat noile planuri de învățămînt alcătuite conform Hotărîrii, care vor intra în vigoare începînd cu acest an la clasele a III-a, a V-a și a VII-a, urmînd să se introducă treptat la celelalte clase în anii viitori.

Ministerul Invățămîntului a elaborat și a difuzat pe teren noile programe precum și manualele necesare pentru acest an școlar.

Acțiunea de politehnizare a școlii de cultură generală, una din cele mai importante prevederi din Hotărîre, ia în acest an o amploare mai mare.

Astfel, Ministerul Invățămîntului a stabilit ca începînd cu acest an școlar să se introducă la toate școlile de 7 ani și medii care au lot experimental lucrările practice agricole la clasele V—VII, iar numărul școlilor de 7 ani și medii la care s-au introdus lucrările de atelier sau practice direct în producția industrială va crește de la 10 la aproximativ 100.

Pentru a traduce în viață sarcinile Hotărîrii cu privire la dezvoltarea învățămîntului de 7 ani, a început încă din acest an școlar corectarea rețelei acestor școli, înființîndu-se școli de 7 ani cu clase paralele, s-au dezvoltat internatele vechi și s-au înființat internate noi, mărindu-se în același timp numărul de burse pentru școlari.

Paralel cu aceste măsuri, s-au construit din fond central și prin autoimpunere noi clădiri școlare.

Cu sprijinul larg al părinților elevilor, conducerile școlilor au depus toate eforturile pentru pregătirea localurilor de școală în vederea deschiderii anului școlar, făcînd reparații, amenajări, curățenie.

In rîndul cadrelor didactice din învățămîntul elementar și mediu au intrat, începînd cu acest an școlar, noile promoții de absolvenți. La clasele I—IV au fost repartizați un număr de peste 3500 absolvenți ai școlilor pedagogice, iar la școlile de 7 ani și medii un număr de aproape 1700 absolvenți ai institutelor de învățămînt superior.

Ministerul Invățămîntului împreună cu C.C. al U.T.M. au elaborat instrucțiuni precise care să ducă la evitarea supraîncărcării elevilor cu sarcini extrașcolare în așa fel încît ei să-și poată duce la bun sfîrșit cea mai importantă sarcină a lor, învățătura.

Odată cu deschiderea noului an școlar în magazine vor apare noile uniforme școlare introduse începînd cu acest an școlar, printr-o Hotărîre a Consiliului de Miniștri la propunerea Ministerului Invățămîntului și a C.C. al U.T.M.

La consfătuirile raionale ale cadrelor didactice din august 1956 s-au dezbătut pe larg sarcinile cadrelor didactice pentru traducerea în viață a Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală precum și problema evitării supraîncărcării elevilor.

Avem convingerea că învățătorii și profesorii noștri, cărora partidul și guvernul le acordă o deosebită atenție și grijă, vor depune toate eforturile pentru a da o bună pregătire elevilor și pentru îmbunătățirea disciplinei lor.

Elevii școlilor noastre trebuie să fie demni de dragostea ce li se arată și să răspundă la toate acestea cu eforturi sporite în munca de însușire a cunoștințelor ce se predau în școli.

Cea mai bună mulțumire pentru grija ce o poartă partidul, guvernul și întreg poporul nostru tineretului studios, este străduința acestuia de a-și însuși cunoștințe temeinice și multilaterale, de a obține rezultate tot mai bune în domeniul calificării lui profesionale, de a avea o comportare demnă de calitatea de elev. Incă din prima zi de școală elevii trebuie să înceapă o muncă susținută pentru a acumula cît mai multe cunoștințe și să nu lase loc pentru nici un fel de goluri în pregătire.

Anul școlar 1956/1957 care se deschide astăzi, trebuie să fie un an în care învățămîntul de toate gradele să-și dea contribuția la pregătirea unor cadre temeinic instruite, capabile mîine, în producție, de fapte mărețe, demne de timpurile pe care le trăim.

Insemnare — Două generații

Am servit odată ca intermediar pentru ca doi oameni să se cunoască, să-și dea mîna și să-și afle numele.

Mă aflam atunci într-o sală care căpătase o înfățișare — după uzul vorbirii curente — sărbătorească. Mă rog, ca pentru o consfătuire raională a cadrelor didactice. Nu lipseau prezidiul, florile, îndemnurile înălțătoare fixate pe pereți, microfonul indispensabil oratorilor și — bine înțeles — raportul plin de observații pozitive și negative, concluzii și sarcini.

In această sală se aflau așezați alături, oameni care atunci se vedeau pentru prima oară. Recunoșteai ușor, după vîrstă, atitudine, purtări, pe cei mai tineri membri ai corpului didactic din raionul Pașcani. In jurul lor discutau febril pe cele mai diverse subiecte „veteranii" școlilor acestui raion, oameni — cei mai mulți dintre ei — îmbătrîniți de ani, griji și amintiri. Păreau că s-au întîlnit în această sală, două generații de învățători. Am vrut să cunosc cîte un reprezentant al fiecărei generații, i-am găsit, i-am pus față în față și așa și-au aflat numele și vîrsta: Viorica Cojocărița—18 ani și Gheorghe Fuciuc — 40 de ani.

Biografia Cojocăriței de-abia începe. La 18 ani — cu rare excepții — amintirile, senzațiile, impresiile, observațiile mai păstrează încă izul superficialității și al entuziasmului facil. Nu trebuie condamnate. Iși au farmecul lor. Cojocărița era veselă, n-avea griji, i se păreau simple și limpezi toate: și consfătuirea și titlul nou de învățătoare și faptul că a fost repartizată în apropierea Ruginoasei, satul ei natal. Ce va face? Vai ce simplu! Ii va învăța carte pe copiii vășcănenilor — da, da, firește va începe cu alfabetul, — apoi la matematică, 1+1=2. Nu-i simplu?

Absolventa școlii pedagogice din Iași are numai 18 ani și nu există nici o contradicție între vîrsta ei și entuziasmul pe care-l afișează ostentativ.

La polul opus, Gheorghe Fuciuc manifestă un entuziasm grav, stăpînit. Cincisprezece ani l-a învățat pe copiii din comunele Timișeși și Cristești să scrie, să citească și să socotească. Celor care susțin că pentru un învățător satul înseamnă pierderea orizontului, ratarea, tovarășul Fuciuc le-a dat un răspuns de o demnitate fără precedent. La vîrsta de 37 de ani, om în toată puterea cuvîntului, cu nevastă, a venit la București și s-a înscris ca simplu student la Institutul Pedagogic, avînd ca mijloc de întreținere doar bursa lunară. Acum e profesor de limbă și literatură romînă la Școala medie de băieți din Pașcani. Il adoră pe Creangă, se arată îngrijorat de slăbiciunile din ultima vreme ale poeziei cutărui poet, și plănuiește culegerea — împreună cu elevii săi — a unor texte folcloristice culese în satele raionului.

Azi, cei doi deschid ușile claselor și urează elevilor un an de învățătură prosper. Emoția fetei de 18 ani nu va întrece pe cea a bărbatului de 40 de ani. Și unul și altul încep operația nobilă de modelare a unui material uman gingaș și plin de sensibilitate. Pe acest plan general diferențele de vîrstă se șterg și egalitatea devine evidentă.

I. DELEANU

Uniformele școlare

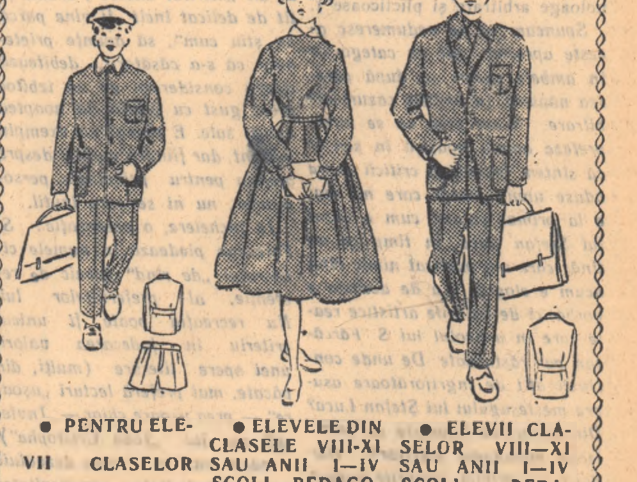

● **PENTRU ELEVELE CLASELOR I—VII** rochițe pepite — alb-negru din țesătură de bumbac, cu gulereș alb și șorțuri negre și albe.

● **PENTRU PIONIERE** bluză albă, fustă albastră închis și cravată roșie.

● **PENTRU PIONIERI**, cămașă albă, pantaloni albastru închis și cravată roșie.

Pentru elevii claselor I—IV aceeași uniformă fără cravată.

● **PENTRU ELEVII CLASELOR V—VII**, costum din stofă albastru închis.

● **ELEVELE DIN CLASELE VIII-XI SAU ANII I—IV ȘCOLI PEDAGOGICE ȘI ȘCOLI TEHNICE SPECIALE** vor purta rochițe de stofă albastru închis, cu guleraș alb.

● **ELEVII CLASELOR VIII—XI SAU ANII I—IV ȘCOLI PEDAGOGICE ȘI ȘCOLI TEHNICE SPECIALE** vor purta costume din stofă albastru închis.

LITERATURĂ-ARTĂ

Doina Sălăjan

Demnitate

Rimele-s făcute să scurme pămîntul,
Viermii să mișune-n praf și noroi.
Pasărea născută-i să-nfrunte văzduhul
Cu puterea aripilor moi.

Mîndria-i podoabă strălucitoare,
Mîndre și florile sînt

Vai, celui ce scutul ei nobil, nu-l are —
Vai, omului slab și mărunt!

Ca viermele-n praf tîrîndu-se jalnic
El soarele nu-l va vedea.
Sărmanule, vai, te plînge amarnic
Și nu te iartă inima mea.

Vacanță

Marea-i cerneală, noaptea-i cerneală,
Intru în noaptea mărilor, goală.
Scoicile șopotă duse de valuri
Albe spre maluri.

Unde e țărmul, unde e zarea?
Grea, se revarsă ca dragostea, marea.

Trupul mi-e scoică ușoară de spumă:
Valule, du-mă!

Marea-i vicleană, marea e bună-
I-auzi ce blîndă și gingașă sună!
Valul m-atinge fierbinte pe gură.
Marea mă fură!

Început de toamnă

M-am urcat lîngă pădure și-n iarbă
M-am întins ostenită de mers.
Desigur, începe dulceața în struguri să fiarbă—
Și-n suflet tot șchioapătă-un vers...

Pe un drum undeva scîrție care greoaie
Desigur, coboară din vii.
Trece ușoară mireasma de ploaie
Și de ciorchini aurii.

Luna urcă tot ca-nainte
Albă și azi.
Gizele vin să m-alinte
Pe ochi și pe-obraz.

Pocnet de bici se aude departe
Și lin,
Către albe tăceri să mă poarte
Visele vin.

Toamna aud cum s-apropie
Lung hohotind.
Țipă, în lan ca o dropie
Vara murind.

Luna urcă tot ca-nainte
Albă și azi.
Gizele vin să m-alinte
Pe ochi și pe-obraz

Lingă pădure culcată în iarbă
Adorm ostenită de mers.
Desigur dulceața în struguri începe să fiarbă...
E toamnă — și susură-un vers.

Toate acum se nasc

Sunete, forme, culori,
Toate-s atît de frumoase!
Toate-s atîta de noi
Și de grațioase!
Sunete, forme, culori...

Toate-s atît de curate
Parcă acuma se nasc.
Arde-al trecutului vreasc.
Inima lumii cum bate
Pentru toate cîte se nasc!

Sunete, forme, culori,
Cît de perfect se îmbină!
Și curge atîta lumină
Peste marea grădină.
Sunete, forme, culori...

Mica cronică literară

ION BRAD: „Cîntecele pămîntului natal"

Poezia lui Ion Brad a stîrnit replica unor confrați cu temperament mai aprins, care îi reproșează prea marele calm, cumințenia versurilor. Pe poet asemenea observații îl tulbură și, scoțîndu-l din calmul obișnuit, îl obligă la pledoarii și explicații amănunțite, date pe un ton de evidentă iritare, în apărarea naturii particulare a lirismului său. Formal, poetul respinge reproșurile considerîndu-le răuvoitoare, în fapt însă — prin opoziție — le îndreptățește fiindcă, furat de argumentație, se încălzește, devine pătimaș, combate pe adversar, caută probe capabile să convingă. Versul iese atunci din monotonie rostogolindu-se insinuant, repede, cu fluență patetică, dovedind în fond că energia și impetuozitatea nu sînt chiar atît de străine poetului:

„Mă tot înjură unii c-aș fi
proletcultist
Că nu am rime rare și, poate,
că exist.
Că inima — spun alții — deși
pare fierbinte,
Se picură în versuri egală și
cuminte,
Că n-am pătruns un munte și
nici n-am spus cu fală
Că l-aș putea străpunge, pe loc,
cu mîna goală,
Că nu fac declarații de dragoste,
candid,
Că nu bat veșnic toba la ușa ta
partid!"

Iritarea produce, cum se vede, poezie adevărată. Trecînd acum din nou pe terenul controversei și al schimbului de idei, trebuie să observ că nici poetul, nici presupușii săi adversari n-au dreptate. Liniștea, atitudinea ponderată în fața vieții nu sînt defecte în absolut, fatale poetului; ele pot naște poezie bună și, la nevoie, am la îndemînă exemple ilustre. Pe de altă parte, nici poetul nu trebuie să persevereze cu ostentație în a dovedi prietenilor netemeinicia punctului lor de vedere, stăruind într-o manieră pe care s-o fixeze pentru totdeauna, fără să încerce formule noi — cine știe? — poate cu perspective mai interesante. Nu formula e de vină în cazul acesta, și nu în jurul ei trebuie purtată disputa, ci în legătură cu posibilitatea poeziei lui Ion Brad de a se valorifica pe deplin între limitele formulei fixate. Iar formula aceasta controversată nu-l ajută îndeajuns pe poet, decît doar să se mențină pe linia de plutire și numai rare ori mai sus. Cu vagi ecouri din lirica de tinerețe a lui Coșbuc, Brad narează întîmplări din viața satului de astăzi compunînd strofe care, fără a fi lipsite de fior poetic, rămîn la aspectul de idilă. Idile contemporane — alăturarea aceasta de termeni sună cam straniu, de unde impresia de lucru puțin învechit, cu toate că versurile nu coboară deobicei în zone sub poetice și respiră o anume căldură comunicativă:

„Frumoasele ce-și scaldă părul-rîu
In aur cald ca spicele de grîu,
Care din stele străluciri furară
Ca ochii să le-mprăștie-n afară,
Frumoasele s-au adunat la sfat
Și pînă-n miezul nopții au tot stat"

Lucru destul de puțin obișnuit printre poeții contemporani, Brad știe să nareze în versuri fără să se poticnească la tot pasul, punînd în valoare frumoase virtuți epice. Poeziile de inspirație actuală închinate construcției socialiste nu suferă de lipsă de dramatism, ci din pricina aspectului prea sprinten al relatării. Ion se însoară și intră în gospodăria colectivă, dar nevasta îi fuge cu un popă:

„Țăranii-i spun: mă Ioane nu fi
trist
Abia acum ești tu colectivist"

Altădată, poetul înfruntă dușmănia pămîntului cu o expresie însă netulburată, lipsită de gravitate, în cuvinte palide, fără rezonanța necesară:

„Cînd plouă, tu ne-azvîrli oglinzi
In ochi — ca să ne furi privirea.
Dar uite, astăzi te-au cuprins
Neliniștile și mîhnirea".

Poezia locurilor natale, de esență eseniniană, dar cu direcția schimbată, ne dă un fior de nostalgie, fără totuși să ne cutremure de emoție. Poetul spune lucruri care s-au mai spus. Cu toate acestea cîteva strofe merită a fi reținute pentru nuanța de calmă încredere ce izbutesc să o comunice și pentru accentul de liniștită semeție (de nu ne-am teme de paradoxuri am zice: de modestă semeție) din final:

„Acolo-n vii urc astăzi ca pe-un
munte
Din care-mi văd, cu anii îndărăt,
Atîtea scumpe amintiri mărunte
Și viitorul drum al meu îl văd.

Tîrnava scînteie în zări departe
Și becuri joacă seara-n piclă, vii
Sînt visurile mele scrise-n carte
C-un spin, pe-o frunză, lîngă
nuci în vii

Iar dac-o fi să zboare frunza-n
lume,
Sunînd arama ei tîrziu și-ncet,
Poate citind-o cineva va spune:
Tot are și Tîrnava un poet!"

In general poezia lui Ion Brad se definește printr-o anume franchețe a sentimentului, prin sinceritatea și căldura expresiei care, ferită de afectare și întorsături artificiale (atît de supărătoare la alții), suferă de monotonie și, foarte adesea, de lipsa efortului originalității. E o prejudecată foarte înrădăcinată ideea că originalitatea vine fără efort, vine de la sine și, dacă o chemi, dacă o cauți, nu vine. Un artist autentic își caută originalitatea, noutatea mesajului și a expresiei, și pînă la urmă le descoperă. Repet: nu cred ca noutatea mesajului poetic a lui Ion Brad să stea în idilă, în atitudinea cuminte, împăcată cu sine și cu toată lumea. Brad este un patetic care s-ar cuveni să-și mai scuture simțirea — bogată — obligînd-o la vibrații mai înalte, mai intense, la ecouri mai profunde. Atitudinea prea cumpănită, prea așezată, e un filtru inutil pentru lirica sa, o subțiază, o istovește. Mai puțin șlefuită, filtrată, poezia „Cîntec despre iubire și moarte" se impune prin calitatea patosului. O respirație completă, nesugrumată în fașă (cum se întîmplă din păcate de atîtea ori la Brad) urmează ritmul tot mai energic al atitudinii polemice. Ideea stigmatizată e culeasă „dintr-un caiet al unui fost poet" („Pentru o îmbrățișare a superbei Elena / Măcelul Troian un preț neînsemnat e") și stîrnește ardoarea polemică a poetului.

„In inima mea intră un miliard
de frați,
Dar dintre fete una — doar ea,
cea mai iubită!
Voi albi salcîmi ai verii cu flori
ne picurați,
Ascunde-ne dumbravă, să ne
umbrești răchită!
Nu are fata, poate privirile
de stea
Ale superbei tale Elena
de-altădată,
Nici n-au țîșnit pîraie de sînge
pentru ea,
Nici eu ca Menelaos n-am plîns
c-a fost furată.
Mi-e dragă, și s-agață de brațul
meu rîzînd,
Și fuge ca o ciută — se-ntoarce
și mi-e dragă.
Aș părăsi-o totuși numai atuncea
cînd,
Aș părăsi-o totuși numai atuncea
dacă
Va cere, înciudată, din inimă-mi
să scot
Un miliard sau două de frați
și de surate!
Și stinge-mi-aș eu viața și
sîngele meu tot,
Chiar dacă-ar fi cu-o mie de
cavaleri m-aș bate,
Numai să știu că pacea va
cununa doi miri
Și încă doi și încă atîtea
inimi care
Vor înălța iubirea întregii
omeniri
Peste-a Elenei tale sinistră-mbră-
țișare!"

Poetul vibrează cu predilecție la bila desfășurării patetice, lucru dovedit de calitatea lirică a versurilor cuprinse în ultima parte a volumului în ciclul: „Al zecelea cerc din infern: Auschwitz-ul".

Il recomandăm așa dar să renunțe la poeziile de inspirație măruntă, anecdotică, nu fiindcă nu corespund naturii sale, ci pentru că nu permit lirismului său specific să se desfășoare în voie. Il încurcă bătaia versului. O poezie de reală înaripare cum e „Soare în amiază", închinată partidului, arată din nou că poetul se regăsește pe sine atacînd marile teme generatoare de avînt liric.

LUCIAN RAICU

Sărbătoarea teatrelor de păpuși

Săptămîna teatrelor de păpuși care se va desfășura între 1—7 octombrie a.c. va aduna în Capitala țării colectivele a 15 teatre din regiuni. Iată în fotografie un moment din spectacolul „Albă ca Zăpada", dramatizare după frații Grimm de M. Manoilescu, cu care Teatrul de păpuși din Brăila se prezintă în fața juriului.

Revista revistelor

Teatrul — nr. 4

Multe din revistele noastre ar putea invidia noua publicație „Teatrul" pentru prestigiul pe care și l-a cîștigat după apariția a numai patru numere. Devenită spirit de emulație, această invidie ar fi de bun augur pentru creșterea continuă a calității publicațiilor noastre de artă și literatură. Dar să nu ne îndepărtăm de la obiectul rîndurilor de față.

Revista „Teatrul" respiră o ținută intelectuală superioară, recomandată în primul rînd de suita articolelor de teorie a artei ale lui Camil Petrescu (în numărul 4 se precizează distincția fundamentală dintre arta realistă autentică și ruda ei „precară și meschină" — imitația, copia fidelă) și de seria nouă a „Biletelor de papagal" pe care Tudor Arghezi le-a reluat, profesînd opinii categorice și adesea surprinzătoare în climatul curent al discuțiilor de la noi asupra teatrului.

La aceasta se adaugă — explicînd cercul larg și destul de eterogen al cititorilor care urmăresc „Teatrul" — multilateralitatea preocupărilor și competența redacției. Revista oglindește sistematic actualitatea spectacolelor din țară în cronici, însemnări și articole, ține mereu vie — prin evocări, amintiri, medalioane etc. — făclia tradițiilor realiste ale artei scenice romînești, dă „cuvîntul" unor clasici (Goethe, Gorki), aduce o bogată informare — și chiar mai mult decît simplă informare — asupra mișcării teatrale de peste hotare, invită la discuții și schimb de păreri pe oamenii de teatru, care găsesc în paginile revistei o tribună liberă de opinii. Din păcate, în acest ultim domeniu lucrurile se află abia în stadiul expunerii unor puncte de vedere din care încă nu s-a închegat o dezbatere vie, ascuțit polemică, concentrată în jurul anumitor probleme de creație a căror clarificare ar fi utilă. Rămîne ca, sub acest raport, așteptările cititorilor să fie satisfăcute pe deplin abia în viitor.

Caracteristicile revistei — enumerate succint mai sus — se regăsesc în sumarul ultimului număr. Bineînțeles că pe prim plan se situează în nr. 4 materialele legate de principalele evenimente teatrale care au încoronat sfîrșitul stagiunii: turneul teatrului M.H.A.T. în țara noastră și participarea soliilor artei teatrale romînești la Festivalul internațional de artă dramatică de la Paris. Alături de obișnuita însemnare cu care Horia Deleanu deschide în fiecare număr capitolul cronicilor teatrale — de astă dată închinată maeștrilor scenei sovietice — articolul global despre spectacolele date de M.H.A.T. scris de Ion Marin Sadoveanu subliniază învățămintele esențiale ce se desprind din măiestria excepțională a actorilor sovietici: realismul profund, trăirea autentică a fiecărui rol (fie el de mare întindere sau cu totul episodic), marea forță expresivă a feței, mîinilor și vocii, uimitoarea omogenitate a interpretării în care nimeni și nimic nu iese ostentativ în evidență, în care cel mai mic gest, cea mai neînsemnată mișcare în scenă își are rostul bine gîndit, în deplină conformitate cu logica personajului și a acțiunii, integrîndu-se organic în ansamblul punerii în scenă. Notele de călătorie — însoțite de desene — ale lui W. Siegfried, „Paris, iunie 56" ne oferă o imagine colorată a vieții artistice pariziene, impresiile și observațiile abia schițate, fiind străbătute de freamătul emoției care copleșise în acele zile de succes pe artiștii romîni aflați în capitala Franței. Nu vrem să anticipăm, dar sîntem convinși că ecourile acestor două memorabile evenimente nu se vor stinge în următoarele numere.

In genere, atenția acordată în paginile revistei „Teatrul" problemelor dramaturgiei este departe de a fi egală măcar cu cea acordată fenomenului spectacol. De aceea apariția în nr. 4 a articolului lui Eugen Luca „Victoriile și înfrîngerile agelaștilor și misogelaștilor", în care sînt trecute în revistă unele aspecte ale comediei autohtone contemporane, merită să fie salutată, chiar dacă unele din părerile autorului sînt discutabile (de pildă chestiunea oportunității abordării azi a temelor din trecut în comedie) iar aprecierile asupra uneia sau alteia din piese nu pot fi împărtășite întru totul Ar fi de dorit ca numerele viitoare să ofere o mai mare bogăție de materiale privind literatura dramatică, publicîndu-se înainte de toate piese de teatru (a căror absență se resimte în ansamblul revistei), cronici dramatice (pînă acum au apărut cu precădere bune cronici ale spectacolelor), discuții asupra artei dramaturgului pe linia începută în nr. 2 („Intre dramaturgi") etc.

O încercare interesantă este aceea de a se publica în revistă un fel de cronica cronicii, astfel Ștefan Aug. Doinaș scrie despre „Apus de soare" și cronica dramatică, un articol pe care l-am fi preferat axat pe anumite probleme. In locul recenzării rînd pe rînd a cronicilor apărute în presă.

Nu putem încheia fără a consemna varietatea rubricilor de note — „Insemnări", „Meridiane" „Cărți-reviste" — cu precizarea că bibliografia ar merita să capete mai multă greutate în revistă; apar doar atîtea volume de teatru care rămîn nerecenzate.

Interesul suscitat de revista „Teatrul" e fără îndoială justificat de conținutul numerelor apărute pînă acum. Redacția are de menținut de-aci înainte un nivel care-i face cinste.

MIHAIL LUPU

Păreri critice

Pe tinerii noștri scriitori, mai ales pe debutanți, critica literară nu-i prea răsfață cu atenția ei Multe nume noi sînt încă, din păcate, trecute cu vederea în presă — chiar și în cea de specialitate — lipsite de analiza severă și competentă care deseori poate avea o influență hotărîtoare asupra creației lor.

Firește că în asemenea împrejurări e binevenită fiecare încercare de a lua în discuție calitățile și deficiențele lucrărilor semnate de tineri. Am salutat de aceea cu satisfacție ciclul de articole al lui S. Fărcășan „Tinerețe și meșteșug", apărut în ultimele numere din „Contemporanul" Am urmărit cu interes observațiile judicioase din primele articole și ne-a bucurat preocuparea constantă pentru tehnica lucrărilor respective, pentru caracterul lor captivant (în înțelesul bun al cuvîntului), tendința de a stabili în ce măsură tînărul autor a reușit să fie proaspăt, original sau dimpotrivă a căzut pradă șablonului, convenționalismului. Cu atît mai mult ne-a nedumerit ultimul din aceste articole care își propune — se pare — nu pur și simplu o apreciere a creației lui Șt. Luca, Șt. Horia, I. Grecea și I Băieșu, ci și o anumită paralelă între capacitatea unora dintre aceștia de a evita căile bătătorite și nereușita celorlalți. Ce susține, de fapt, criticul? Că în timp ce Șt. Luca, de pildă, plictisește pe cititor (acuzație e gravă) cu monoloage lungi, dezordonate, cu personaje slab conturate, autori ca Șt Horia și I. Băieșu, chiar dacă mai păcătuiesc pe ici-pe colo prin puțină superficialitate sau stil exagerat de sprințar, sînt plini de noutate, cuceresc prin autenticul și verva lor. (Opoziția aceasta nu ne aparține; evident ea este în vederile autorului, dovadă încheierea articolului din care cităm: „Alături de nepăsarea unora pentru caracterul captivant, pentru compoziție și tehnica literară se face simțită lupta celorlalți contra șablonului literar și convenționalismului, a sucombării sub amănunte inutile și inexpresive, sub soluții facile și sub monoloage arbitrare și plicticoase").

Spuneam că ne nedumeresc aceste aprecieri atît de categorice în ambele cazuri și, după părerea noastră, în ambele cazuri arbitrare. N-am vrea să se interpreteze opinia noastră în sensul că sîntem împotriva criticii aspre aduse unui scriitor care nu mai e la primul volum, cum e cazul lui Ștefan Luca, în timp ce un tînăr care n-a publicat nimic pînă acum e elogiat Nu de aceasta e vorba, ci de valorile artistice reale care în articolul lui S Fărcășan par răsturnate De unde concluzii atît de îngrijorătoare asupra meșteșugului lui Ștefan Luca? Din faptul că folosește cu predilecție monologul interior? Dar dacă nu privim lucrurile îngust de ce să-i reproșăm unui scriitor un procedeu care la el dă rezultate bune, chiar dacă alții l-au bagatelizat? Monologul lui Artimon, departe de a fi o înșiruire de fraze banale, nesemnificative (ca cele citate din alți autori și combătute pe drept cuvînt de S Fărcășan în articolele precedente) reconstituie cu o autenticitate remarcabilă după părerea noastră, o poveste dramatică, zugrăvind o figură de chiabur izbitoare prin veridicitatea ei Ce poate reliefa mai convingător dezumanizarea lui Artimon decît calmul cu care, pentru a economisi 12.000 lei, trimite în închisoare doi argați nevinovați pe care îi prețuia de altfel și cu care se afla în raporturi aproape patriarhale? Sau abilitatea, mai mult instinctivă, care-l îndeamnă să-i viziteze pe cei doi întemnițați, pentru a simula inocența față de oamenii din sat... Ori amănuntul psihologic atît de bine intuit că, obsedat de apropierea răzbunării, chiaburul încearcă să se autosugestioneze asupra nevinovăției lui, pentru a căpăta iluzia că și ceilalți îl vor crede

In ceea ce privește pe cei doi scriitori elogiați, Șt. Horia și I. Băieșu, entuziasmul tov. Fărcășan, mai ales în legătură cu primul, ni se pare exagerat Istorioara anodină cu un tînăr care nu îndrăznește să-și declare iubirea, cumpără flori și apoi le aruncă pentru ca să ofere în cele din urmă fetei irîși rupți din Cișmigiu (pretext pentru „satirizarea" atitudinii greșite față de bunurile publice) nu îndreptățește un asemenea optimism, ca, de altfel, multe din celelalte schițe așa-zise satirice, amintind exasperant clișee cu care ne-au obișnuit destule bucăți umoristice facile (lipsa de spațiu nu ne permite să reproducem cîteva „poante" concludente) Iar lui Ion Băieșu, tînăr prozator într-adevăr înzestrat, vădind simțul autenticului, dar evident superficial, nedepășind de multe ori reportajul sprinten, i-ar fi folosit desigur mai mult o critică judicioasă, relevarea acelor slăbiciuni care în viitor ar putea lua proporții, decît lauda excesivă cu referiri — în două rînduri — la însușirea ilustrului exemplu al lui Cehov. De pildă, în „Insurătoarea", socotită un „meritat succes", eroul, atît de delicat încît „îi vine parcă nu știu cum", să anunțe prietenilor că s-a căsătorit, debitează cîteva considerații de un izbitor prost gust cu privire la noaptea nunții sale. E numai un exemplu mărunt, dar fiindcă vorbim despre atenția pentru psihologia personajelor, nu ni se pare inutil.

In încheiere, o observație: S Fărcășan pledează în numele cititorului „de rînd" dornic de recreație, al preferințelor lui. Nu recreația poate fi unicul criteriu în judecarea valorii unei opere literare (mulți, din păcate, mai preferă lecturi „ușoare" — prea ușoare chiar — „Invierii" sau lui „Jean Cristophe"). Credem că lucrări care dezvăluie cu autenticitate complexitatea unui caracter omenesc — fie și prin intermediul monologului — nu exercită mai puțină atracție asupra cititorului iubitor de literatură decît falsa vioiciune.

FELICIA DAN

După o seară petrecută la estradă...

Recunosc că abia am reușit să-mi stăpînesc înduioșarea citind patetica mărturisire versificată pe care autorii „Serii la estradă" o fac spectatorului în caietul-program: „De multe luni de-a rîndul noi, autorii, (șapte) / Am stat și zi și seară, și noapte după noapte / In tête-a tête/ cu muza, în muncă nenormată / Ca să-ți compunem ție bucată cu bucată / Și-am cheltuit (fă contul!) cinci sute ore-exact / Să te distrezi la teatru... trei ceasuri cu antract"...

Și cel mai lipsit de amabilitate cronicar nu poate, în asemenea situație, să-și înceapă rîndurile fără o reverență. In fața unor eforturi dăruite cu atîta generozitate pentru înveselirea fiecăruia din noi în parte. In afară de mulțumiri, sîntem însă invitați și la un mic calcul contabilicesc sau mai bine zis la verificarea lui: urmează să stabilim în ce măsură cele „cinci sute ore exact" de străduințe creatoare au izbutit să ne ofere trei ore de autentică desfătare artistică (Să ne fie iertat dacă, lipsiți de aptitudini matematice, nu vom reuși să ne exprimăm opiniile cu o precizie asemănătoare celei a autorilor).

Ne-am întrebat însă mai întîi cine sînt socotiți cei „șapte" părinți ai spectacolului, întrucît, numărînd pe cei cinci autori ai textelor (Tudor Mușatescu, I. Berg, I. Nichifor, Dinu Moisescu și N. Stroe) și adăugîndu-i pe cei doi creatori ai muzicii (N. Kirculescu și Petre Firulescu) epuizăm lista fără a-i fi pomenit pe regizor, coregrafi și creatoarea de costume. Or, pe cît se poate vedea din spectacol, tocmai aceștia din urmă au avut contribuția cea mai substanțială în spectacol.

„O seară la estradă" are buna intenție de a aduce o notă nu atît nouă cît neglijată în ultimii ani în revistele noastre: cea a bogatelor efecte plastice, tinzînd la încîntarea ochiului prin fastul costumelor și decorurilor, prin abundența divertismentelor coregrafice (ocupînd dintr-odată un loc central în spectacol). E de fapt, această bogată plasticitate, o cerință a genului și folosirea ei cu inteligență și măsură, este fără îndoială în avantajul spectacolului. Subliniem: folosirea cu măsură. S-a întîmplat însă ca tocmai această măsură să lipsească în „O seară la estradă". Prin compensație, pare-se, față de anterioarele programe de estradă oarecum văduvite de atributele plastice, creatorii „Serii la estradă" au oferit cu excesivă mărinimie tot ceea ce lamé-ul, voalul, fracul, decorul, culoarea, lumina și dansul pot crea ca iluzie scenică. Nic. Dinescu, regizorul ale cărui tendințe către un decorativism spectaculos s-au făcut simțite și în alte montări ale sale, a dirijat cu fantezie această simfonie de mișcare și culoare. Există tablouri întregi (Prologul, Baletul culorilor) din care nu păstrezi decît imaginile vizuale pe care regizorul ți le-a creat. (Subliniem din nou: nu păstrezi *decît* imaginile vizuale). Și e concludent faptul că reții mai curînd aportul regizorului decît cel al maeștrilor de balet deși corpul de dansatori este și el utilizat pînă la exces în spectacol: atît originalitatea viziunii coregrafice cît și desăvîrșirea tehnică a dansurilor lasă încă de dorit, fapt de înțeles — deși poate nu și de acceptat — dacă ne gîndim la tinerețea corpului de balet.

Vorbind totuși de calitățile plastice ale revistei nu putem ignora decorurile lui N. Al. Caramanlău, ingenioase și ajutînd mult amplei mișcări din scenă, precum și costumele Miei Steriade, de o eleganță fină, lipsită de extravaganțe ostentative, adecvate intențiilor scenice și siluetelor respectivelor actrițe (în afară, poate, de rochiile actriței Zizi Șerban, căreia ca mai întotdeauna, i s-au făcut costume ce nu o avantajează și în care nu se simte parcă la îndemînă).

Este însă neîndoielnic că, oricît de multe satisfacții vizuale ar oferi un spectacol de estradă, ele nu pot înlocui celelalte componente ale genului și că proza și muzica solicită în primul rînd atît atenția creatorului cît și cea a spectatorului. Din acest punct de vedere „O seară la estradă" ne prilejuiește o dezamăgire. Nu există în acest spectacol o echilibrare armonioasă între conținutul său satiric, umoristic și muzical și fastuoasa lui înveșmîntare plastică. Mai mult chiar: punerea în scenă încărcată de lux, eleganță și artificii de ordin plastic tinde — fără a reuși — să acopere deficiențele serioase ale textului și insuficiența muzicii. Cupletele, schecirurile, scenetele — destul de puține la număr de altfel — nu strălucesc nici prin originalitate, nici prin spirit: intențiile moralizatoare ale scenetelor „Tuți" și „Conștiința" se pierd în banalitatea unor întîmplări și tipuri supra-uzate literar; cupletul „Amețitele" reia fără vreun aport personal (în afară poate de versificația agreabilă) mult criticatul obicei, de a boteza instituțiile cu nesfîrșite și misterioase combinări de litere; tabloul „In colonii" e un simplu (și penibil) pretext pentru specularea exotismului cadrului geografic, muzicii și dansurilor africane.

Ceea ce ni se pare mai grav e că toate acestea corespund unei anumite concepții asupra spectacolului de estradă (mărturisită de altfel în acel „Cuvînt către spectatori" de care am mai pomenit). Spectacolul ne apare astfel destul de găunos, atributele sale plastice — formale, gratuite. Specularea excesivă a fastului în detrimentul conținutului de idei e o încercare zadarnică, depășită astăzi, iar viitoarele reviste — și poate chiar „O seară la estradă" prin aducerea unor îmbunătățiri pe parcurs — trebuie ferite de acest snobism al formelor. Există de altfel în „O seară la estradă" premizele unor realizări interesante în acest sens; e pilduitoare „Romanța celor trei cotețe", care strecoară cu haz, în limbajul pitoresc al fabulei și în cel fastuos al revistei, percepte conjugale utile, satirizînd cu savoare căsniciile lipsite de armonie. Nu e săracă în umor nici sceneta „Se poate întîmpla", unde clasicul „qui pro quo" e folosit cu abilitate (deși trebuie să mărturisim că de fapt suculenta interpretare a lui N. Stroe e cea care dă valoare scenetei).

Muzica lui N. Kirculescu și Petre Firulescu este plăcută, spumoasă, dar și ei i s-a rezervat — în mod paradoxal — un rol oarecum secundar, de acompaniament, în spectacol. Revista a fost concepută fără aportul unor valoroși soliști de muzică ușoară, care ar fi valorificat unele melodii nu lipsite de calități. De la un bun spectacol muzical nu ai voie să pleci fără a reține o melodie. Cînd acest lucru se întîmplă totuși — ca în cazul de față — înseamnă că ori muzica nu a avut calități pregnante, ori cei ce au interpretat-o. Nu putem trece totuși cu vederea vocea agreabilă și farmecul scenic al Mihaelei Cotaru — din păcate mult prea puțin folosită în spectacol — ori perspectivele promițătoare ale tinerilor cîntăreți Luchi Mihăescu și Mihai Kingsburg.

Dacă realizatorii „Serii la estradă" au fost sgîrciți cu folosirea forțelor muzicale, ei s-au dovedit mai generoși cu cele actoricești, aducînd în scenă un mănunchi din cei mai prețuiți artiști ai genului. N. Stroe a știut de astădată să-și aleagă cupletele, nu numai să le interpreteze cu verva și umorul cu care ne-a obișnuit. Merită relevat temperamentul scenic și verva îndrăcită a talentatei Didi Ionescu (pe care le-am dori utilizate în numere mai de calitate decît cel cu titlul arbitrar „In colonii"), precum și contribuția adusă revistei de Zizi Șerban, Elena Burmaz, Ioana Matache, Cornelia Teodosiu, Dan Demetrescu, Antonescu-Cărăbuș (deși ei nu sînt ajutați de text în așa măsură încît să poți păstra imaginea vreunei creații deosebite).

Finalurile cronicilor te îndeamnă de obicei la concluzii categorice, în care aprecierile capătă ton de sentință cu mai mult sau mai puțin drept de apel. O să rezistăm la această tentație, deși nu ne-ar veni prea greu — mai ales după cele expuse pînă aci — să apreciem dacă cele „trei ore cu antract" ale spectacolului au meritat uriașul consum de energie creatoare cheltuit în „cinci sute ore-exact". Există totuși o amabilitate a cronicarului de la care am dori să nu ne abatem; iar cine are urechi de auzit — să audă!

Finalul spectacolului „O seară la estradă"

SANDA FAUR

CAMPIONATELE INTERNAȚIONALE de ATLETISM

Meteorologul de serviciu și... cele 8 ediții

Seara, la o oră tîrzie, redacția a luat legătura telefonică cu tov. Bălescu, meteorologul de serviciu. O întrebare: „Cum va fi timpul?" Desigur, zecile de mii de cititori sînt nerăbdători să cunoască răspunsul.

— Știm de ce vă interesați... Intîlnirea atletică de mîine... și-a început anunțul... meteorologic, tov. Bălescu. Nu aveți cumva un bilet și pentru mine?

După această introducere, meteorologul ne-a dictat:

„Vremea se menține rece, cu cerul schimbător, mai mult acoperit. Vînt potrivit din sectorul nordic, cu intensificări temporare. Temperatura rămîne coborîtă. Noaptea va fi cuprinsă între 5 și 7 grade, iar ziua între 17 și 20 grade".

Sperăm că și de data aceasta anunțul meteorologic e... probabil.

*

De ce Campionatele internaționale ale R.P.R. trezesc, în general, un mare interes? Să ne adresăm de astă dată istoriei.

In cele 8 ediții de pînă acum, au asistat în total peste 600.000 de spectatori. Cel mai mare număr l-au cunoscut tribunele în 1954, cînd au adăpostit 110.000 de spectatori. Dacă vorbind despre spectatori, limbajul cifrelor relevă un aspect cantitativ, referindu-ne la atleți, el evidențiază calitate. De pildă: în cele 8 ediții au fost stabilite 92 de recorduri naționale. Printre ele și un record mondial: 400 m. femei — Maria Itkina (U.R.S.S.). Un alt aspect. Dacă în 1948 cupa specială oferită pentru cea mai bună performanță a fost cîștigată de Komarkowa (R. Cehoslovacă) cu o performanță de 13,20 m. la aruncarea greutății în anul trecut, Galina Zibina (U.R.S.S.) a cucerit cupa cu rezultatul de 16,20 m. Aruncarea greutății a avansat cu 3 metri. E ceva!

Despre valoarea ediției din acest an vorbește de la sine renumele participanților, celebrități atletice ale zilelor noastre Lituev (U.R.S.S.), Williams (S.U.A.), Sidlo (R.P. Polonă), Gastl (R.F. Germană), Balaș (R.P.R.), Macquet (Franța) și mulți alții.

Dintre probele primei zile a întrecerilor, trebuie remarcată săritura cu prăjina, la care se vor întrece Gutowski (S.U.A.), Cernobai (U.R.S.S.), Adamczyk (R.P. Polonă), Hlebarov (R.P. Bulgaria), proba de 80 m. garduri femei, seriile probelor de 100 m. plat, bărbați și femei, triplu salt, 20 km. marș, 5000 m. plat, 400 m garduri serii etc.

*

Aproape toți atleții anunțați au sosit în București. Există, ca deobicei, unele întîrzieri.

Ce fac oaspeții Bucureștiului?

Unii sînt la hoteluri, alții la antrenamente sau în vizită prin București.

Să căutăm cîțiva dintre ei și să ne întreținem.

ASTAZI are loc pe Stadionul Republicii din București deschiderea CAMPIONATELOR INTERNAȚIONALE DE ATLETISM ALE R.P.R.

Timp de trei zile, Bucureștiul găzduiește una dintre cele mai importante manifestații sportive internaționale. Aceste campionate constituie pentru mulți atleți din lume un ultim examen înaintea Jocurilor Olimpice.

Ziarul nostru în numele milioanelor de tineri din țara noastră, trimite sportivilor participanți la întreceri un călduros salut și urări de deplin succes!

Cea mai tînără participantă

Ne aflăm de cîteva secunde în fața ușii cu numărul 407 de la hotelul Ambasador. Ușa se deschide și în fața noastră se înfățișează campioana Austriei la proba de 100 m. plat — ELFRIEDE GEIST.

...Domnișoară Geist, îți cerem scuze pentru că te deranjăm. Sîntem ziariști și dorim să ne acorzi cinci minute.

— Numai cinci?

— Numai cinci... Depinde în primul rînd de... răspunsurile dumitale.

Și, micul nostru interviu, luat pe colțul unei măsuțe din camera hotelului, începu.

Elfi Geist, deși este foarte tînără, răspunde fără timiditate avalanșei de întrebări. Se vede că-i obișnuită cu întrebările ziariștilor.

— Care este recordul dumitale în proba de 100 m.?

— 12 sec. De altfel acesta e și recordul Austriei, pe care l-am stabilit anul trecut, la Viena. Anul trecut însă, a fost un an mai „bun" pentru mine. Am concurat la Viena, Graz, Varșovia, Reichenhall (R.F. Germană) și peste tot am „scos" 12 sec. Anul acesta nu am reușit decît 12,3.

— Bine dar, pentru asta, nu trebuie să-ți faci supărări. Ești foarte tînără, credem că nu ai mai mult de 20 de ani...

— ?!

— Nu e așa?

— ...Am 17 ani..

— Ei, atunci îți dorim ani mulți și... cît mai puține secunde pe suta de metri. De altfel n-ar fi exclus ca în București să cobori sub 12 secunde. Ai de astă dată și adversare puternice, și pistă bună...

Brusc, ne-am dat seama că depășisem cele cinci minute promise. Elfi Geist parcă ne-a și „prins" gîndul.

— Au trecut cinci minute — spuse ea în glumă. In orice caz, dacă vă face plăcere, veniți acum pe stadion, mă antrenez.

— Negreșit vom veni.

Și, în timp ce-și desfăcea sacul de sportiv pentru a scoate treningul și pantofii de atletism, am rugat-o pe Elfriede Geist să rămînă o clipă așa... cum o vedeți în fotografia de pe coloana alăturată.

...Și un ultim antrenament

Stadionul „Dinamo". Dar ce s-a întîmplat? Pe stadion aproape nimeni? Sosiserăm cu întîrziere. Dezamăgirea noastră a fost însă de scurtă durată. Un grup de atleți, — ultimii — se pregăteau tocmai de plecare. Ne-am apropiat. Erau atleți sovietici. Terminaseră antrenamentul și așteptau mașina să-i ducă la hotel. Un prilej nimerit — de care profităm — pentru o mică discuție. Inainte de toate însă, cum se obișnuiește, să ne cunoaștem. Pe atleții sovietici ni i-a prezentat unul dintre antrenorii acestora, tov. A. Kuznețov. Iată-i în fotografie, de la stînga la dreapta: Pisareva, N. Otkalenko, Rolait, Ovsepian, *în picioare,* A. Petrov și Itchina.

Cine sînt pionierii din fotografie? De data aceasta ne-a explicat Lisenko, cunoscuta alergătoare de 400 și 800 metri plat:

— Noii noștri prieteni. Au venit la hotel să ne viziteze și cum plecam la antrenament au ținut să ne însoțească. Bine înțeles că am acceptat cu plăcere.

Profităm de intervenția cunoscutei atlete și o întrebăm despre proba de 800 m. la care va participa. Aceasta ținînd seama că adversara ei principală va fi... sovietica Nina Otkalenko. După cum se știe, în ultima întîlnire, finalele Spartachiadei popoarelor U.R.S.S., Lisenko a ieșit învingătoare cu timpul de 2'5"3/10. Nina Otkalenko a trebuit să se mulțumească atunci numai cu locul doi. Deci prilejul cel mai nimerit pentru o revanșă ar fi acesta.

— O să vedem ce se va întîmpla pe stadion. Intențiile mele sînt serioase.

— Și nu e exclus ca din lupta celor două atlete sovietice să iasă un nou record mondial — intervine renumitul antrenor sovietic Leonid Serghievici Homenkov. *Dar să vă redăm mai pe larg tot ce ne-a relatat cunoscutul antrenor sovietic, cu prilejul acestei discuții.*

— Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. au devenit o tradiție cu renume mondial care se impune cu tot mai multă autoritate din an în an. De pildă actuala ediție poate fi considerată pe bună dreptate ca cea mai importantă competiție atletică dinaintea Olimpiadei. Și deci un

foarte bun prilej pentru verificarea formei atleților.

— Și pentru sportivii sovietici?

— Desigur! Cu atît mai mult cu cît acesta e ultimul concurs la care participăm înaintea Jocurilor Olimpice. Din lotul celor 51 de sportivi sovietici, 20 sînt tineri care au dovedit posibilități reale. Aceștia participă pentru prima dată la un concurs internațional. Printre ei se află O. Fedosiev cu 7,50 m. la săritura în lungime. Bolod, o tînără de 19 ani care sare 1,68 m. la înălțime, Rjiscin la 3000 m. obstacole, Creer cu 15,61 m. la triplu salt și alții. De altfel, participarea acestui mare număr de tineri este și motivul pentru care la ediția actuală a campionatelor nu participă Kuț, Scerbakov, Krivonsov, Ignatiev și alți sportivi sovietici cunoscuți. In condițiile regulamentului acestor campionate, care prevede că pentru fiecare probă nu pot participa mai mult de doi atleți dintr-o țară, am preferat, ca în locul acestora, cărora le cunoaștem bine forțele, să-i verificăm pe cei tineri.

Să sperăm — ne-a spus în încheie antrenorul Homenkov — *că iubitorii atletismului din București, vor avea prilejul să asiste și la realizarea unor noi recorduri mondiale. Pista și în general stadionul e minunat. Atleții din cele peste 20 de țări participante sînt în formă. Rămîne doar ca timpul să fie și el cît mai prielnic.*

Restul, adică rezultatele, le vom vedea...

S. SPIREA

Meridiane SPORTIVE

In vederea întrecerilor de la Melbourne, sportivii din întreaga lume continuă să își verifice în aceste zile pregătirea, forțele, perspectivele. Iată numai la fotbal: astăzi, **la Hanovra se vor întîlni fotbaliștii din R.F. Germană cu cei din Uniunea Sovietică.** Pe bună dreptate acest meci suscită un interes deosebit în rîndurile amatorilor de sport din lumea întreagă. La ora actuală fotbaliștii sovietici sînt socotiți printre cei mai buni din lume iar cei din R.F. Germană, după cum se știe, sînt campioni ai lumii. In plus, fotbaliștii germani doresc o revanșă (anul trecut la Moscova U.R.S.S. a învins R.F. Germană cu 3-2). **Va fi deci un spectacol fotbalistic de cea mai bună calitate!**

Cît privește pe atleții care vor participa la olimpiadă, mulți se întrec începînd de astăzi pe stadionul Republicii în cadrul Campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. In plus, astăzi și mîine la Budapesta se întîlnesc reprezentativele R.P. Ungare și R. Cehoslovace. Apoi se **anunță un mare concurs internațional la Bruxelles** cu participarea celor mai buni atleți din 17 țări. De remarcat că **încasările cu prilejul acestui concurs vor fi vărsate la fondul pentru ajutorarea familiilor victimelor catastrofei miniere de la Marcinelle.**

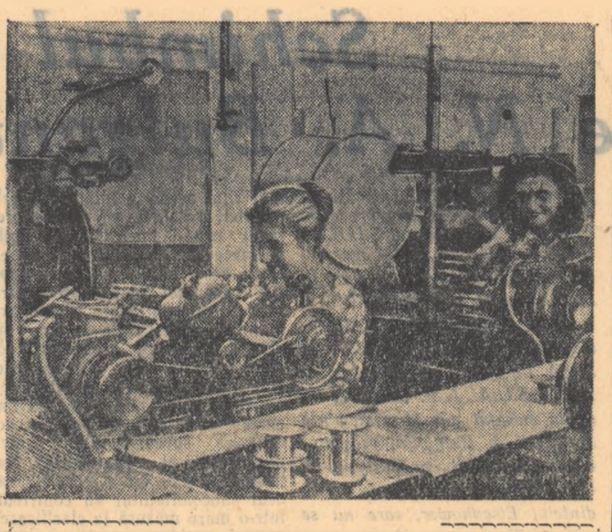
In programul de pregătire pentru întrecerile de la Melbourne al cicliștilor din trei țări, e trecută și întîlnirea de la Leningrad. **Aici va avea loc începînd de mîine întîlnirea internațională triunghiulară de ciclism pe pistă dintre echipele Uniunii Sovietice, Angliei și Italiei.** Intrecerea se anunță a fi aprigă. Printre componenții celor trei formații sînt doar foarte mulți actuali sau foști recordmani mondiali.

In viața sportivă internațională se remarcă și aportul reprezentanților noștri, care luptă pentru rezultate și performanțe cît mai bune, capabile să facă cinste patriei. Din China ne-a venit următoarea știre: **jucînd cu selecționata de baschet a orașului Harbin, echipa țării noastre a cîștigat întîlnirea cu 68-48.** La Moscova, în runda a IV-a a turneului final al Olimpiadei de șah, reprezentanții noștri au întîlnit puternica echipă a R. Cehoslovace. Scor final 3—1 în favoarea șahiștilor cehoslovaci.

Celelalte întîlniri din cadrul acestei runde a Olimpiadei s-au încheiat cu următoarele rezultate: R. P. Ungară—U.R.S.S. 2½—1½ (!!) Anglia-R.P. Bulgaria 2½—1½; R.F. Germană—Danemarca 2½-1½;

Tot la Moscova tenismenii romîni continuă întrecerile cu cei ai Uniunii Sovietice. La Gloucester (Anglia) și Belgrad rugbiștii și, respectiv, luptătorii romîni vor avea de susținut astăzi întîlniri grele. Sîntem convinși că ei vor lupta din toate puterile pentru rezultate cît mai bune, pe care de altfel le și așteptăm.

A. P.

In fotografie: tov. Nițu Georgeta și Ecaterina Simenia de la fabrica „Radio Popular" lucrînd la mașina de bobinat bobine mobile de difuzoare. Ele fac parte din brigada de bună calitate și își depășesc normele zilnice cu 80—100 la sută.

Spectacolul de gală al artiștilor indieni

Sub auspiciile Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, vineri seara a avut loc la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., spectacolul de gală al maeștrilor artei indiene.

Au participat tovarășii: Chivu Stoica, Gh. Apostol, E. Bodnăraș, P. Borilă, N. Ceaușescu, M. Constantinescu, Al. Drăghici, C. Pîrvulescu, J. Fazekas, Al. Bîrlădeanu, S. Bughici, Gh. Hossu, Gr. Preoteasa, Constanța Crăciun, Alexa Augustin, C. Berlogea, C. Loncear, Petre Lupu, Voinea Marinescu, acad. I. Murgulescu, P. Niculescu Mizil, Gh. Stoica, D. Simulescu, C. Teodoru, P. Costache, T. Rudenco, A. Mălnășan, Al. Buican, I. Bogdan, oameni ai artei și culturii, ziariști.

Era de față A. K. Chanda, ministrul adjunct al Afacerilor Externe al Indiei, conducătorul delegației culturale indiene.

Au asistat șefi și reprezentanți ai unor misiuni diplomatice acreditați la București.

La sfîrșitul spectacolului, artiști romîni au urcat pe scenă, felicitînd pe artiștii indieni pentru succesul obținut și oferindu-le în semn de omagiu pentru minunata lor artă frumoase buchete de flori.

—◇○◇—

Schimb de experiență organizat de Comitetul orășenesc U.T.M. București

La Casa de Cultură a Sindicatelor a avut loc vineri după amiază un schimb de experiență organizat de Comitetul orășenesc București al U.T.M. cu tineri muncitori din întreprinderile Capitalei. In cadrul acestui schimb de experiență s-au analizat posibilitățile pentru extinderea inițiativei tinerilor de la uzinele „Tudor Vladimirescu" cu privire la buna organizare a locului de muncă, curățenie și atitudine civilizată în producție, inițiativă care aplicată în bune condiții s-a dovedit rodnică.

Ing. U. Katz, energetic șef la uzinele „Tudor Vladimirescu" a prezentat participanților un referat asupra felului cum a luat naștere și cum se desfășoară această inițiativă la uzinele „Tudor Vladimirescu", precum și rezultatele obținute în urma aplicării ei.

După referat au urmat întrebări și discuții asupra felului cum se aplică această inițiativă. Participanții la discuții au făcut prețioase propuneri cu privire la extinderea acestei inițiative în toate întreprinderile din orașul București.

Vizita delegației sindicale iugoslave la sediul C.C.S.

Inainte de a se întoarce în patrie, delegația sindicatelor din R.P.F. Iugoslavia: Djuro Salaj, președintele C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, Iovan Popovici, secretar al C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, Vanco Unkavski, secretar al Consiliului Sindical Republican din R. P. Macedonia și Nicola Peșut, președintele Consiliului Muncitoresc al rafinăriei din Sisak, a făcut vineri dimineața o vizită la sediul Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R.

Oaspeții au fost primiți de tovarășii: Gh. Apostol, președintele C.C.S., Stelian Moraru, vicepreședinte al C.C.S., Mihai Mujic și ing. Mihai F. Marin, secretari ai C.C.S., Martin Covaci, Maria Moraru, Pascu Nicolae, Elena Teodorescu și Nicolae Popescu, membri ai Prezidiului C.C.S., de președinți ai comitetelor centrale ale sindicatelor.

Membrii delegației sindicatelor iugoslave s-au întreținut îndelung cu cei prezenți interesîndu-se de numeroase aspecte privind structura organizatorică și activitatea sindicatelor din R.P.R.

Oaspeții iugoslavi au dăruit apoi Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., în semn de prietenie și solidaritate muncitorească, o frumoasă lucrare artistică, înfățișînd bustul unui miner, constructor al socialismului în țara vecină și prietenă.

Vizita s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovărășească, în spiritul unei depline unități de păreri, constituind o nouă manifestare a voinței reciproce de colaborare între clasa muncitoare și sindicatele din cele două țări, pentru pace și socialism.

Delegația sindicală iugoslavă a părăsit Capitala

Vineri după amiază a părăsit Capitala îndreptîndu-se spre Belgrad, delegația sindicatelor iugoslave, în frunte cu Djuro Salaj, președintele C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, care ne-a vizitat țara la invitația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. Din delegație au făcut parte Iovan Popovici, secretar al C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia, Vanco Unkavski, secretar al Consiliului Sindical Republican din R.P. Macedonia și Nicola Peșut, președintele Consiliului Muncitoresc al rafinăriei din Sisak.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, oaspeții iugoslavi au fost conduși de tovarășii: Gh. Apostol, președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., Stelian Moraru, vicepreședinte al C.C.S., M. Mujic și Mihai F. Marin, secretari ai C.C.S., Martin Covaci, N. Pascu, N. Popescu, Elena Teodorescu, membri în prezidiul C.C.S., de președinți ai C.C. ale Sindicatelor și de numeroși activiști sindicali.

Au fost de față N. Vujanovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la București și membri ai ambasadei.

INFORMAȚII

● Zilele acestea s-a întors în țară grupul de tineri romîni care la invitația Comitetului Danez al Festivalului a vizitat timp de 2 săptămîni Danemarca.

● In cursul acestei săptămîni la invitația Comitetului Central al U.T.M. a sosit în țara noastră un grup de studenți din Egipt, Irac, Maroc, Siria, Tunis, Iordania, Algeria, India, Chili și Republica Federală Germană, care au participat la lucrările celui de-al IV-lea Congres Mondial Studențesc de la Praga. Ei vor vizita diferite institute de învățămînt superior și vor avea ocazia să cunoască viața și activitatea studenților patriei noastre.

● Zilele acestea a sosit în țară la invitația Comitetului Central al U.T.M. un grup de tineri muncitori și ucenici din Austria, Italia și Republica Democrată Germană. Ei vor vizita întreprinderi și școli profesionale, vor avea întîlniri și schimburi de vederi și discuții cu tinerii muncitori în scopul cunoașterii reciproce a condițiilor de viață și de muncă ale tinerilor muncitori și ucenici.

● Joi seara a părăsit Capitala John Moss, președintele Ligii Tineretului Comunist din Anglia cu soția, care la invitația Comitetului Central al U.T.M. și-a petrecut concediul în țara noastră.

Cu forțe tinerești unite

Pe malul Dunării, la cîțiva kilometri departe de Calafat, ascunsă între plute, sălcii și plopi înalți, se află comuna Ciupercenii Vechi. Ca să ajungă la locurile lor din cîmp, țăranii de aici trec pe lîngă o baltă ce se întinde pe o suprafață de peste 95 hectare, cunoscută sub numele de balta „Pașii". Istoria acestui nume pare a fi necunoscută. Precis se cunoaște însă un singur lucru. Cu ani în urmă, din această baltă se scoteau în fiecare an zeci de mii de kg. de pește. Treptat, treptat balta a fost lăsată în părăsire. De atunci au trecut vreo 20 de ani. In acest timp nimeni nu s-a mai gîndit că balta „Pașii" este o sursă de venituri însemnate.

In 1952, în comună a luat ființa gospodăria agricolă colectivă „16 Februarie". Balta a intrat în proprietatea colectiviștilor. Oamenii au sperat că de atunci înainte la cooperativa din comună vor găsi pește din abundență, iar camioane multe vor transporta această bogăție a bălții și în alte localități. Au trecut însă de atunci un an, doi, trei...

Inceputul

Seară tîrzie de august. Utemistul Florea Cîrstea, președintele gospodăriei, citește Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16—17 iulie, cu privire la măsurile pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al partidului în domeniul transformării socialiste a agriculturii. Tinerii colectiviști ascultă cu atenție. Pe toți îi frămîntă acum un singur lucru: să găsească propunerile a căror aplicare să ducă la îndeplinirea sarcinilor din Rezoluție ce revin gospodăriei lor.

A luat cuvîntul utemistul Ion Bistriceanu:

— In rezoluție se arată că gospodăriile din comunele de pe malul Dunării, din regiuni de baltă și de pe malul Mării Negre trebuie să fie îndrumate și sprijinite să organizeze brigăzi de pescuit și să se specializeze în această ramură de producție. La noi lucrurile se petrec însă cu totul altfel. Brigada de pescuit condusă de utemistul Ion C. Cîrjaliu a dovedit că stăpînește în mare măsură tainele pescuitului. Ceea ce îi lipsește brigăzii acum, este un cîmp mai larg de activitate. Aceasta este de fapt și cauza care a făcut ca în semestrul I venitul adus gospodăriei de brigada de pescuit să nu fie mai mare de 35.000 lei. Mai sînt și alte cauze. Dar cea mai importantă este aceea că noi nu ne interesăm de folosirea în acest scop a bălții aflate în perimetrul gospodăriei noastre. Tot satul ne condamnă pentru faptul că și noi am lăsat în părăsire balta „Pașii". Printr-un canal se poate face legătura între baltă și Dunăre, se împrospătează apele și vine pește mult. Dacă muncim cu hotărîre la săparea canalului, acesta se poate termina în două săptămîni și ceva. Făcînd acest lucru, pînă la sfîrșitul anului noi putem aduce gospodăriei un venit de peste 75.000 lei. Eu propun ca utemiștii și tinerii din gospodărie să ia asupra lor această lucrare.

Propunerea lui a fost întîmpinată cu aplauze îndelungate, dar în toiul aplauzelor cineva a cerut să se facă liniște. Era Tache Petoaia, brigadierul gospodăriei.

— Te întreb pe tine, Ioane! Tu crezi că voi veți putea termina canalul în 17 zile, cum ai spus? N-o să-l terminați nici la anul pe timpul ăsta. Voi credeți că săparea unui canal lung de peste 1300 metri, adînc de 3 metri și în unele părți chiar de 4 și 5 metri și lat de 3 metri, este floare la ureche? Tu ești vrednic, dar nu uita că cu o floare sau chiar cu cîteva nu se face primăvară. Ar fi mai bine să...

— Eu zic că ar fi mai bine să ne judeci și după aportul adus de noi la dezvoltarea gospodăriei și nu numai după lipsurile și greșelile unora dintre noi — i-a luat vorba utemista Maria Vizitiu.

— Dacă erați hotărîți să faceți ceva — a spus din nou brigadierul — porneați treaba mai de mult și nu mai așteptați atîta. Tăcerea dovedește nehotărîre.

La auzul acestor cuvinte, utemista Ioana Baicoamă a roșit, dar nu a tăcut.

— N-ai dreptate, nene Tache. Te-ai legat de tăcerea de la început, dar nu te-ai gîndit că aceasta este prima adunare generală în care noi discutăm probleme de producție legate de dezvoltarea gospodăriei. Am început cu timiditate să facem acest lucru, dar l-am început bine. Orice ai vrea să spui, propunerea lui Bistriceanu este bună și noi o vom îndeplini în termenul propus de el.

Brigadierul a plecat supărat, iar adunarea generală deschisă a organizației U.T.M. a hotărît: în 17 zile tinerii vor termina de săpat canalul de la balta „Pașii" la Dunăre.

După 10 zile

Mergînd spre „șantierul" micului canal, l-am întîlnit pe brigadierul Tache Petoaia. Cînd m-a văzut, s-a îndreptat spre mine cu pași repezi și mi-a spus:

— Tinerii mi-au dat o lecție pe care n-am s-o uit niciodată. Neîncrederii mele ei i-au răspuns cu fapte care vor rămîne pentru totdeauna în istoria gospodăriei. Hai' să vezi.

Cînd am ajuns la canal, tîrnăcopul lui Gheorghe Uță, secretarul organizației de bază U.T.M., și al lui Ion Bistriceanu se înfigeau adînc în pămînt. Utemistele Jenica Miloși, Ștefana Asproiu, Elena Oanță și Maria Vizitiu mînuiau cu îndemînare lopețile. Printre „constructori" am întîlnit și oameni care trecuseră de mult de anii tinereții. Erau colectiviștii Nicolae Ciovică, Ioana Coracu, Aurelia Olteanu și Marin St. Baicoamă. Elena Oanță ne informează că ei au fost primii vîrstnici care s-au alăturat inițiativei tineretului. La construirea canalului și-au adus aportul toți tinerii și mulți colectiviști vîrstnici. Aici sînt amintite numai numele celor pe care i-am găsit în ziua aceea lucrînd la canal.

Un ajutor prețios

Pînă la data fixată pentru terminarea canalului mai erau 6 zile. In acest timp, tinerii colectiviști puteau termina singuri lucrarea și încă cu destulă ușurință. Iată însă că într-o sîmbătă după amiază, la cursul cu propagandiștii din centrul Calafat asistentul Ceciliu Neguț a propus propagandiștilor din seminarul nr. 2 să-i ajute pe colectiviști să termine canalul înainte de ziua fixată. La această acțiune, ei au chemat și pe propagandiștii din celelalte seminarii.

A doua zi, dis de dimineață, două camioane duceau spre balta „Pașii" 70 de propagandiști. Impreună cu tinerii colectiviști ei au organizat o zi de muncă voluntară. Rezultatul: pînă seara lucrările canalului s-au terminat. La despărțire, tinerii colectiviști le-au spus propagandiștilor: „Ajutorul vostru ne dă posibilitatea să începem pescuitul în balta „Pașii" cu 5 zile înainte de termenul fixat de noi".

După cîteva zile brigada de pescari a pescuit primele 6000 kg. pește. Există posibilitatea ca angajamentul de a valorifica din această baltă 15 tone de pește pînă la sfîrșitul anului să fie depășit.

Tinerii din gospodăria agricolă colectivă „16 Februarie" din Ciupercenii Vechi ne-au încredințat că eforturile lor pentru îndeplinirea sarcinilor reieșite din Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16—17 iulie, nu se vor opri aici.

GHEORGHE SOCOTE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cra[iova]

VIZITELE UNOR OASPEȚI STRĂINI

Vineri dimineața, delegația municipală britanică s-a întors în Capitală după ce a vizitat orașele Ploești, Sinaia, Orașul Stalin și Cluj.

In cursul dimineții oaspeții au vizitat Combinatul Poligrafic Casa Scînteii unde au fost întîmpinați de Nicu Dumitrescu, director general al Combinatului, care a rostit un cuvînt de bun sosit.

După amiază, delegația municipală britanică a făcut o vizită președintelui Comitetului executiv al Sfatului Popular al Capitalei, A Vlădoiu, la sediul Sfatului Popular. In cadrul acestei întîlniri oaspeții s-au interesat de modul de organizare a Comitetului executiv al Sfatului Popular al Capitalei, precum și de metodele de muncă folosite pe teren.

(Agerpres)

„Detalii..."

Năravuri ce-ar trebui „soldate"

Vremea aceasta de sfîrșit de vară și început de toamnă aduce, pe lîngă melancolia pe care ți-o dă amurgul anului, și multe bucurii: avîntarea în muncă după un concediu întăritor, belșugul de fructe, la care, de curînd, s-a adăugat o bucurie în plus: vitrinele.

De curînd, la ispitele pe care le ascundeau în faldurile lor bogate stofele și mătăsurile sau liniile grațioase ale confecțiunilor, s-a ivit una în plus — minusculă, dar irezistibilă: aceea a cartonașelor purtînd în dreapta lor noile prețuri la mărfurile de sezon soldate. Și cum n-ar fi irezistibilă ispita acestor noi prețuri, cînd sînt cu 20—30 și chiar 40 la sută mai „tinere" decît predecesoarele lor din stînga, care și-au dat sfîrșitul sub linia diagonală care le-a tăiat?

Se bucură consumatorii de aceste reduceri de prețuri: întîi, fiindcă ele aduc — nemijlocit și imediat — economii importante buzunarului lor. Apoi, pentru că ele ilustrează o mai înțeleaptă gospodărire bănească în comerțul nostru de stat, ceea ce — în cele din urmă — tot în folosul buzunarului consumatorului va fi.

Dar vitrinele, aceste mici expoziții „sui generis", n-au numai menirea de a încînta și atrage prin îmbinarea măiestrită de culori și linii pe care artiștii vitrinieri o obțin, altoind talentul lor pe iscusința oamenilor muncii din uzine, fabrici și ateliere: nici doar pe aceea de a smulge vreun premiu la concursurile de vitrine. Ele constituie, în primul rînd, întîiia luare de contact între consumatori și unitatea comercială respectivă, tratativele preliminare între aceștia, prin care consumatorul este înștiințat ce mărfuri — în ce sortimente și culori și la ce prețuri — poate găsi în magazin. Dacă aceste prime condiții îi convin, consumatorul intră în magazin pentru a continua amănunțit tratativele și a încheia tîrgul.

Cu lucrul acesta e de acord aproape toată lumea. Spunem „aproape" fiindcă mai sînt unii oameni, precum cei ce diriguesc marele „Magazin Universal București", care sînt de altă părere.

Nu credem că există cineva, care trecînd prin fața acestui magazin să nu fie atras de vitrinele sale. E greu de crezut că o fată, avînd bani în poșetă și văzînd în vitrină rochițe spumoase de vară, soldate, („Un vis, tu!") pe care le-ar putea cumpăra cu 60—65 lei, ar putea rezista tentației să urce pe scara îngustă a magazinului (liftul e atît de aglomerat și neîncăpător) pînă la etajul IV unde se află raionul de confecțiuni. Și sînt numeroși cumpărătorii — mai ales cumpărătoarele — care cad în această ispită.

Numai că, odată ajuns aici, afli că ceea ce e afară, în vitrină, e una — și ceea ce găsești aci, în dulapurile raionului, e alta. Nici pomeneală de rochițe vaporoase la prețul pomenit în vitrină. Și aceasta, chiar dacă ai reface ascensiunea celor patru etaje săptămîni de-a rîndul. La protestul tău — amestec de stupefacție și naivă indignare — că, totuși, în vitrină aceste mărfuri există, lucrătorii raionului răspund cu o atitudine ironică și condescendentă, tratîndu-te ca pe un „marțian". Iar dacă, vrînd să „faci ordine" te adresezi cuiva „mai mare" din magazin, ești de îndată instruit asupra unui ordin al Ministerului Comerțului Interior, care — ți se spune — permite unităților comerciale să nu aibă și în magazin ceea ce au în vitrină. Dar ți se spune aceasta cu tonul că le este interzis unităților comerciale să aibă și în magazin ceea ce au în vitrină.

Dar, una este ca vitrinele marilor unități comerciale — alcătuite cu migală de vitrinieri de specialitate și constituind o lucrare laborioasă — să nu fie deranjate zi de zi, îndată ce un sortiment se epuizează pentru moment — și cu totul altceva este ca unele sortimente să figureze doar în vitrină, săptămîni de-a rîndul.

Este bine ca lucrătorii din comerțul de stat să fie înarmați cu cunoașterea legilor și hotărîrilor pe care trebuie să le îndeplinească. Dar aceste legi și hotărîri nu trebuie răstălmăcite în așa fel, încît să ducă la înlocuirea științei bunei organizări a comerțului și artei deservirii civilizate a consumatorilor.

Or, vitrinele care te atrag cu ceva ce nu găsești în interior, sînt, ca și trasul de mînecă în prăvălie, vechi apucături de pe vremea capitalismului care nu au ce căuta în comerțul nostru de stat. E timpul, credem, ca aceste năravuri să fie cît mai repede „soldate", cu atît mai mult cu cît ele nu mai sînt în nici un caz, de sezon.

A. BIANU

Abonat

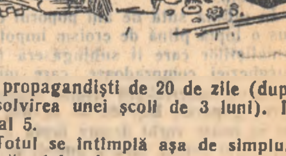
Se spune despre Napoleon că făcea mai multe lucruri în același timp. Napoleon nu mai există de mult. I-au rămas însă urmași despre care nu se face să nu amintim.

L-am cunoscut pe unul la uzinele textile „30 Decembrie" din Arad. N-are tricorn și nici nu comandă oști. Nici măcar nu merge țanțoș. E un tînăr, bun lăcătuș, pe nume Henegaru.

„Napoleonul" uzinelor „30 Decembrie" are o importantă sarcină obștească în secția regie, e și membru în comitetul organizației de bază U.T.M., în comitetul de luptă pentru pace, în comitetul sindical al secției, agitator, propagandist...

Cînd începe să-ți înșiruie aceste funcții îl și vezi zbătîndu-se la care ședință să participe, de vreme ce se potrivesc uneori cîte 2—3 într-o zi.

Tovarășul nostru mai are o calitate — este abonatul școlilor de cadre. De, nu fiecare merită cinstea să repete de nu știu cîte ori aceleași lecții... 3 școli de cadre de cîte 3 luni fiecare, un curs de 12 zile, un curs

de propagandiști de 20 de zile (după absolvirea unei școli de 3 luni). In total 5.

Totul se întîmplă așa de simplu... Sună telefonul:

— Alo, comitetul? Ne trebuie elevi pentru școala de 3 luni...

— Alo, comitetul? Ne trebuie iarăși elevi pentru școala de 3 luni...

— Alo, comitetul? Recrutați elevi pentru cursul sindical de 12 zile de la București...

— Alo...

Și cum Henegaru nu dă nimănui de furcă, hai cu el la școală.

Cînd l-am cunoscut era în concediu. Venise la sediu să mai afle noutăți. Mi-a istorisit cele relatate mai sus. Era bucuros: măcar în aceste zile nu trebuie să se mai zbată cum să se împartă între ședințe. Totuși e în încurcătură. Nu este încă sigur dacă telefonul nu-i va mai juca o festă. Pentru că dacă se vor mai cere elevi pentru niscaiva cursuri, atunci s-a zis cu el! Nimic nu-l va putea scăpa de necruțătoarea frază pe care tovarășii din comitet s-au obișnuit să i-o debiteze categoric: „Tovarășe! E sarcină!".

O fi ea sarcină, nu zic ba. Oamenii trebuie să învețe. Dar treabă-i asta ca unii oameni să aibă cîte 10 sarcini, sau să tot facă la infinit aceleași școli?

LIDIA POPESCU

Delegația P. C. U. S. la al 8-lea Congres al P. C. Chinez a sosit la Pekin

PEKIN 14 (Agerpres). — TASS transmite: La 14 septembrie a sosit la Pekin, delegația Partidului Comunist al Uniunii Sovietice la Congresul Partidului Comunist Chinez. Din delegație fac parte A. I. Mikoian (conducătorul delegației), N. I. Muhitdinov, B. N. Ponomarev, I. V. Kapitonov, P. A. Satiukov.

Pe aerodromul din Pekin, delegația P.C.U.S. a fost întîmpinată de Liu Șao-ți și Ciu De, membri ai Biroului Politic și secretari ai Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez; Den Siao-pin și Cijan Ven-tian, membri ai Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, precum și de membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, conducători ai Federației sindicatelor din întreaga China, precum și de reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești frățești care sosiseră la Pekin mai înainte.

Delegația a fost întîmpinată de asemenea de P. F. Iudin, membru al delegației P.C.U.S. la cel de-al 8-lea Congres al Partidului Comunist Chinez, personalul ambasadei sovietice la Pekin, ziariști chinezi și străini.

PEKIN 14 (Agerpres). — China Nouă transmite: La Pekin continuă să sosească delegații ale partidelor comuniste și muncitorești frățești în calitate de oaspeți la Congresul al 8-lea al Partidului Comunist Chinez, care se deschide la 15 septembrie. Au sosit delegații din Cehoslovacia, Albania, Bulgaria, Anglia, Republica Populară Mongolă și din multe alte țări.

La Belgrad au început tratativele iugoslavo-indoneziene

BELGRAD 14 (Agerpres). — TANIUG transmite: La 15 septembrie, la Belgrad au început tratativele iugoslavo-indoneziene.

Din partea Indoneziei participă la tratative președintele Republicii Indonezia, Sukarno, ministrul Afacerilor Externe, Abdulgani, ambasadorul Indoneziei la Belgrad, Sudarsono, șeful de cabinet al președintelui Republicii Indonezia, Pringodigdo și Kusumovidagdo, funcționar superior din Ministerul Afacerilor Externe.

Din partea iugoslavă iau parte la tratative președintele Iosip Broz-Tito, Edvard Kardelj, Alexandr Rankovici și Svetozar Vukmanovici, vicepreședinți ai Vecei Federale Executive, S. Prica, locțiitor al secretarului de stat pentru Afacerile Externe și I. Vilfan, secretar general al președintelui republicii.

Intr-o atmosferă cordială și prietenească a avut loc un schimb de păreri cu privire la situația internațională și cu privire la relațiile iugoslavo-indoneziene.

În Anglia

Opoziția laburistă condamnă vehement politica guvernului în problema Suezului

LONDRA 14 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 septembrie, în cursul dezbaterilor din Camera Comunelor în problema Suezului, o serie de membri laburiști ai parlamentului s-au referit la politica Statelor Unite în Orientul Mijlociu. Shinwell și-a exprimat părerea că ideea creării „Asociației beneficiarilor Canalului" pornește de la S.U.A. „Nu am încredere în diplomația americană în Orientul Mijlociu — a declarat în continuare Shinwell. Bănuiesc că în Statele Unite există elemente care doresc să ne înlăture din Orientul Mijlociu". El a adăugat: „Eu nu sînt împotriva colaborării anglo-americane, dar sînt împotriva ca marea noastră țară să devină un pion în jocul diplomatic american".

Laburistul Wagewood Benn a ținut o cuvîntare în care a subliniat că este imposibil să se înfăptuiască „internaționalizarea" Canalului de Suez împotriva voinței guvernului egiptean. El a acuzat guvernul englez de ațîțare a isteriei în problema Suezului. „Dacă Anglia va ataca Egiptul în legătură cu această problemă, aceasta va constitui un act de agresiune" — a declarat el.

In aplauzele laburiștilor Wagewood Benn a adăugat că dacă Eden nu va da asigurări în cuvîntul său de încheiere că Anglia nu va recurge la forță, opoziția laburistă va vota împotriva guvernului.

Din partea opoziției laburiste cuvîntul de încheiere l-a rostit liderul laburiștilor, Gaitskell, care a cerut din nou guvernului asigurări că nu va recurge la forță în rezolvarea problemei Suezului.

In numele guvernului cuvîntul de încheiere l-a rostit Eden. El a încercat să justifice din nou poziția guvernului eschivîndu-se însă de la un răspuns direct la cererea laburiștilor. Gaitskell l-a întrerupt cu întrebarea: „Este primul ministru gata să declare în numele guvernului că nu va recurge la forța în Canalul de Suez ?".

La aceasta Eden a răspuns: „Am mai spus că ne aflăm în deplin acord cu guvernul Statelor Unite în privința măsurilor pe care urmează să le întreprindem (exclamații ale opoziției: „răspundeți") și am spus, iar acum o repet, că primul pas a fost de a propune guvernului egiptean colaborarea. Am spus că, dacă va refuza să colaboreze, el va încălca convenția din 1888 iar dacă o va încălca vom înainta chestiunea Consiliului de Securitate".

Eden s-a adresat apoi Camerei Comunelor cerîndu-i să permită guvernului, să stabilească el însuși, în lumina consultărilor cu alte guverne, care va fi momentul cel mai potrivit pentru a se adresa Consiliului de Securitate.

In ce privește obligația de a nu recurge la forță în rezolvarea problemei Suezului, Eden a declarat: „Dacă doriți ca această garanție să fie absolută, nici eu, nici vreun alt ministru englez care la cuvîntul de la această tribună nu poate să o dea".

După discursul lui Eden s-a trecut la vot.

Amendamentul opoziției laburiste care condamnă politica guvernului, a fost respins cu 321 voturi contra 251.

Rezoluția de încredere propusă de guvern a fost adoptată cu 319 voturi contra 248.

Schimbul de mesaje între N. A. Bulganin și D. Eisenhower

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite schimbul de mesaje dintre N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și Dwight D. Eisenhower, președintele S.U.A.

După cum se știe la 6 iunie a.c., N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. a adresat lui Dwight D. Eisenhower, președintele S.U.A., un mesaj în care comunica hotărîrea guvernului sovietic de a reduce forțele armate ale U.R.S.S. cu 1.200.000 de oameni, în afară de reducerea forțelor armate cu 640.000 de oameni, efectuată în 1955, și de a reduce în mod corespunzător armamentul și tehnica de luptă, precum și cheltuielile prevăzute în bugetul de stat al U.R.S.S. pentru nevoile militare. Mesajul exprima speranța că și guvernul S.U.A. își va aduce contribuția la reducerea cursei înarmărilor.

La 7 august, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. l-a primit pe Ch. E. Bohlen, ambasadorul S.U.A. în U.R.S.S., care i-a remis mesajul de răspuns dat la 4 august de D. Eisenhower, președintele S.U.A.

La 13 septembrie, G. N. Zarubin, ambasadorul U.R.S.S. în S.U.A. l-a vizitat pe secretarul de stat al S.U.A., J. F. Dulles și i-a remis mesajul din 11 septembrie al lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., spre a fi predat președintelui Eisenhower, care nu se află la Washington. Acest mesaj este răspunsul la mesajul din 4 august al președintelui Eisenhower.

Urmează textul mesajului din 4 august al lui Dwight D. Eisenhower, președintele S.U.A. și textul mesajului din 11 septembrie al lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.:

Mesajul lui D. Eisenhower

„4 august 1956.

Stimate d-le președinte!

Mă adresez dv. în legătură cu scrisoarea dv. din 6 iunie asupra căreia am reflectat îndelung.

Ea a confirmat declarația dv. din mai anul acesta că proiectați o oarecare reducere a nivelului efectivului forțelor dv. armate. Salut această reducere. Ea ar corespunde acțiunilor guvernului S.U.A. de reducere permanentă a efectivului forțelor lor armate după terminarea celui de-al doilea război mondial cu excepția doar a perioadei războiului din Coreea.

Mă îndoiesc însă că reducerii de acest fel, pe care guvernele noastre le pot efectua în propriile lor interese naționale, ar contribui efectiv la înlăturarea temerilor și a uriașelor cheltuieli provocate de întreținerea forțelor armate naționale.

Se impune evident un control și mecanisme internaționale de supraveghere care să încurajeze reduceri mai substanțiale. Regret că în această privință am realizat un progres atît de neînsemnat.

Acum cîtva timp am acceptat propunerea dv. cu privire la inspecția terestră, presupunînd că și dv. veți accepta propunerea mea cu privire la inspecția aeriană și la schimbul de informații militare pe care am făcut-o la Geneva acum un an. Deocamdată, după cum înțeleg, dv. respingeți această propunere pe motiv că aceasta ar constitui o operațiune de recunoaștere. Ceea ce am propus trebuia să urmeze unui schimb complect de informații militare și avea drept scop să știm că nici unul dintre noi nu pregătește o puternică agresiune prin surprindere împotriva celuilalt și ca fiecare dintre noi să respecte acordurile pe care sper că le vom putea realiza în domeniul dezarmării. O recunoaștere de acest fel ar fi firește de dorit și necesară și în interesul păcii și încrederii internaționale. Nu putem noi oare realiza un progres în această privință ?

Amintesc de asemenea scrisoarea pe care v-am adresat-o la 1 martie 1956 și în care am propus ca, după o dată asupra căreia vom fi căzut de acord, nicăieri în lume producția de materiale fisionabile să nu fie folosită pentru sporirea stocurilor de arme nucleare. Sper că această propunere, care mi se părea de mare importanță, va fi primită favorabil de dv. ca un pas important spre stabilirea controlului asupra primejdiei nucleare. Dv. însă nu ați răspuns la această propunere și scrisoarea dv. din 6 iunie nu amintește de controlul asupra armei nucleare. Vă pot oare ruga din nou să examinați cu minuțiozitate această chestiune și în special propunerea mea din martie a.c. ?

Menționați în scrisoarea dv. o eventuală reducere corespunzătoare a forțelor noastre din Germania. Evident problema forțelor armate din Germania nu poate fi examinată ca o problemă izolată. In legătură cu aceasta trebuie să recunosc că sînt foarte neliniștit de evenimentele care s-au produs de la întîlnirea noastră de la Geneva de anul trecut.

Am căzut acolo de acord că răspunderea pentru unificarea Germaniei revine deopotrivă celor patru guverne reprezentate la Geneva și am fost de asemenea de acord că Germania trebuie să fie unificată prin alegeri libere care să se țină în conformitate cu interesele naționale ale poporului german și cu interesele securității europene. Aceasta nu numai că nu a avut loc dar am auzit că dv. ați făcut declarații care se pare că lasă să se înțeleagă că guvernul dv. intenționează să mențină scindarea Germaniei pentru un timp nelimitat. Trebuie să mărturisesc că nu pot înțelege cum putem acționa în mod constructiv în comun dacă acordurile realizate la cel mai înalt nivel, după cea mai minuțioasă examinare, nu prezintă siguranță. Totuși sper din toată inima că vom găsi calea pe care vom putea realiza progrese în vederea unui control real asupra înarmărilor ; cred că această speranță este împărtășită nu numai de noi, ci și de popoarele întregii lumi.

Eu și colaboratorii mei nu am încetat să studiem în modul cel mai intens întreaga problemă a îngrădirii înarmărilor și în primul rînd aceea a înlăturării primejdiei crescînde pe care o prezintă arma nucleară și noile mijloace de transportare a ei. Dacă acest studiu va crea, după cîte sper, noi posibilități pentru acțiuni internaționale vă voi comunica aceasta fie direct, fie prin intermediul organelor corespunzătoare ale Organizației Națiunilor Unite. In legătură cu aceasta trebuie să spun că nu împărtășesc părerea dv. despre activitatea subcomitetului pentru dezarmare al Organizației Națiunilor Unite. Tratativele din cadrul subcomitetului au contribuit într-o mare măsură la clarificarea acestei probleme grele și, după cîte sper, la o oarecare apropiere a punctelor noastre de vedere.

Nu putem noi oare, d-le președinte, să facem mai mult pentru a traduce în viață speranțele trezite de întîlnirea noastră de la Geneva ? Am făcut atunci promisiuni mai ales cu privire la Germania, a căror îndeplinire este extrem de necesară. Am promis solemn să depunem eforturi în vederea dezarmării, care ar constitui o binefacere pentru întreaga lume cu condiția să ajungem la un acord în privința mijloacelor de supraveghere și control, care trebuie să fie realizabile dacă nimeni dintre noi nu are nimic de ascuns. Am încercat să găsim căi pentru dezvoltarea contactelor care ar da posibilitate popoarelor noastre, printr-o mai bună cunoaștere reciprocă, să întărească prietenia, care poate fi un reazim prețios al păcii. Ne dăm seama că în țara dv. se depun eforturi pentru a dezrădăcina o parte din răul provenind dintr-o perioadă anterioară. Salutăm acest lucru. Sper însă că dv. și colaboratorii dv. nu veți limita aceste eforturi la răul care s-a manifestat în sînul partidului și țării dv. Acest rău s-a extins și pe arena internațională. Chiar și astăzi el constituie o piedică serioasă în calea realizării lucrurilor asupra cărora am căzut de acord că trebuie realizate. Această situație trebuie să fie îndreptată printr-un spirit nou, la care vă îndemn în mod sincer.

Al dv. sincer

DWIGHT D. EISENHOWER

Excelenței Sale Mareșalului

NIKOLAI A. BULGANIN

Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste

Moscova"

Mesajul lui N. A. Bulganin

„Soci 11 septembrie 1956

Stimate domnule președinte,

Am studiat cu atenție mesajul dv. din 4 august a.c.

Atît colegii mei cît și eu sîntem nevoiți să constatăm cu regret că propunerea guvernului sovietic ca statele să ia măsuri pentru reducerea armamentelor și forțelor lor armate, n-a găsit sprijin din partea guvernului S.U.A. In legătură cu aceasta trebuie să remarc că guvernul sovietic continuă să fie de părere că în condițiile situației internaționale care s-au creat în prezent și pînă la realizarea unei înțelegeri cu privire la reducerea de comun acord a armamentelor și forțelor armate ale statelor, de o mare însemnătate pentru întărirea încrederii internaționale ar fi măsurile de reducere unilaterală de către state a forțelor lor armate. Ele ar constitui un pas serios pe calea realizării unui acord pentru a se pune capăt cursei înarmărilor și a se înlătura primejdia unui război atomic.

Călăuzită tocmai de aceste considerente Uniunea Sovietică, procedînd la reducerea armatei sale cu peste 1.800.000 de oameni, a făcut apel la celelalte state să urmeze acest exemplu. Nu încape nici o îndoială că această reducere unilaterală de către Uniunea Sovietică a forțelor sale armate este o mărturie incontestabilă a dragostei ei de pace, a năzuinței ei de a trăi în pace și prietenie cu celelalte state. Măsuri similare din partea celorlalte puteri ar reprezenta de asemenea o contribuție la stabilirea relațiilor de prietenie dintre țări și la micșorarea neîncrederii și temerii de care popoarele nu s-au eliberat nici astăzi.

Tocmai la aceasta ne-am gîndit eu și colegii mei cînd am hotărît, informîndu-vă despre măsurile noastre de reducere a forțelor armate, să vă atragem atenția asupra importanței pe care ar fi avut-o măsuri similare din partea guvernului S.U.A.

Este absolut evident că cursa înarmărilor și menținerea de către state a armamentelor și forțelor armate la un nivel ridicat nu pot contribui nicidecum la crearea unei atmosfere de încredere, extrem de necesară pentru micșorarea încordării internaționale și realizarea unui acord asupra problemelor dezarmării.

Pornind de la principiile politicii sale externe de pace guvernul sovietic se pronunță cu consecvență pentru încetarea cursei înarmărilor, pentru interzicerea totală și necondiționată a armei atomice și pentru încetarea experiențelor cu arma nucleară. Este suficient să amintesc în această ordine de idei propunerile sovietice din 10 mai 1955, cele din 27 martie și cele din 14 mai a.c. Din păcate măsurile practice pentru dezarmare preconizate în aceste propuneri nu au găsit sprijin din partea reprezentanților Statelor Unite ale Americii și au fost respinse sub diferite pretexte.

In mesajul dv. din 4 august, domnule președinte, se propune ca și pînă acum drept sarcină primordială realizarea unui acord cu privire la inspecția aeriană sau, după cum se spune în mod curent, luarea de fotografii din avion. In același timp în acest mesaj nu se formulează nici un considerent în privința înfăptuirii unor măsuri concrete de reducere a armamentelor și forțelor armate și nici în privința interzicerii armei atomice și cu hidrogen, inclusiv interzicerii experimentării acestei arme.

Or, ținînd seama de faptul că lucrările Comisiei O.N.U. pentru dezarmare și ale subcomitetului ei n-au dat nici un rezultat pozitiv, ar trebui să încercăm să găsim o ieșire din impas și în cadrul tratativelor cu privire la dezarmare să examinăm problemele concrete referitoare la reducerea înarmărilor, în special la reducerea efectivului forțelor armate ale marilor puteri, precum și măsuri îndreptate spre interzicerea armei atomice, care sînt de mult necesare.

In ce privește problema inspecției aeriene ridicată în mesajul dv. am avut deja prilejul să vă expun poziția noastră.

Am arătat deja nu odată că problema inspecției aeriene și a fotografierii din avion nu are nici o legătură cu dezarmarea. Or acceptarea propunerii cu privire la fotografierea din avion a fost pusă ca o condiție pentru orice măsură de dezarmare, din care cauză tratativele în problema dezarmării au fost aduse în impas.

Intrucît dv. domnule președinte, ridicați din nou problema inspecției aeriene îmi permit să fac unele observații suplimentare pe lîngă acelea pe care eu și colegii mei le-am exprimat deja în această privință.

Inspecția aeriană și fotografierea din avion înseamnă că alte țări pot dispune de date asupra teritoriilor statelor respective, precum și asupra resurselor lor industriale și celorlalte resurse. In această situație nu poate fi trecut cu vederea faptul că militarii și, să spunem pe șleau, unii oameni politici din anumite țări și-au exprimat nu odată dorința de a obține informații cu caracter de spionaj mai complecte despre resursele militare și industriale ale U.R.S.S., fără să ascundă în ce scopuri ar dori să aibă aceste informații, subliniind îndeosebi însemnătatea numeroaselor baze militare străine situate în regiunile învecinate cu frontierele Uniunii Sovietice. Gîndiți-vă, pot oare guvernul sovietic și oamenii sovietici în general să privească fără aprehensiune cererile de a se efectua recunoașteri aeriene și fotografieri din avion? Este limpede că nu pot. De altfel cred că această părere este împărtășită și în țările occidentale de mulți care își dau seama pe deplin că în actuala situație, cînd există grupări militare, cînd există neîncredere în relațiile dintre țări, activitatea de recunoaștere reciprocă, simultan cu folosirea ultimelor realizări ale tehnicii, nu ar face decît să sporească teama reciprocă de un atac prin surprindere și să genereze o psihoză militară de care, după cum arată faptele, unii sînt cuprinși și acum.

Cele declarate de mine nu înseamnă că contestăm importanța adoptării unor măsuri de comun acord îndreptate spre prevenirea pericolului unui atac prin surprindere de către un stat împotriva altuia. Nicidecum. Noi înșine am propus anumite măsuri în acest scop. Mă refer la propunerea noastră de a se crea posturi de control în punctele cele mai importante (noduri de cale ferată, aerodromuri, șosele, porturi etc.). Stabilirea unor astfel de posturi, pe deplin posibilă și în actuala situație în care se află încrederea internațională, ar exclude o concentrare secretă, primejdioasă a forțelor armate de către vreun stat și, ca atare, pericolul unui atac prin surprindere. Firește că propunerea noastră are valoare numai în cazul cînd ea se va înfăptui într-o strînsă legătură cu reducerea armamentelor și forțelor armate ale statelor. Fără aceasta ea își pierde importanța ca și orice alte măsuri de control.

In ce privește problema controlului, a cărui importanță o subliniați în mesajul dv., trebuie să remarc din nou că guvernul sovietic a susținut și continuă să susțină necesitatea unui control efectiv asupra acordului cu privire la dezarmare. Aceasta reiese, în special din propunerile U.R.S.S. din 10 mai 1955 și 27 martie a.c. prezentate spre examinarea subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. De pildă propunerile U.R.S.S. referitoare la armamentele clasice preconizează ca organul de control să fie investit cu drepturi și împuterniciri largi, inclusiv dreptul de a avea acces nestingherit la toate obiectele de control: unități militare, depozite de muniții și echipament, baze terestre, navale și aeriene, uzine producătoare de armament și muniții clasice.

Vorbind despre problema dezarmării, domnule președinte, nu pot să nu subliniez că în cursul tratativelor Uniunea Sovietică a făcut nu odată eforturi pentru realizarea unui acord cu puterile occidentale. Dar, după cum arată istoricul tratativelor cu privire la dezarmare, în organele O.N.U. și la celelalte conferințe internaționale de fiecare dată cînd Uniunea Sovietică, în interesul realizării unui acord în problema dezarmării, se declara gata să accepte propunerile celorlalți participanți la tratative, aceștia renunțau invariabil la propriile lor propuneri și împiedicau în felul acesta realizarea unui acord cu privire la dezarmare.

Aceasta se referă în primul rînd la propunerile cu privire la nivelurile forțelor armate ale celor cinci mari puteri. Situația, după cum se știe, nu s-a schimbat nici după ce guvernul sovietic a acceptat ultima propunere formulată de reprezentantul dv. în subcomitetul pentru dezarmare în legătură cu stabilirea nivelurilor forțelor armate pentru U.R.S.S., S.U.A. și China la cîte 2,5 milioane de oameni, iar pentru Anglia și Franța la cîte 750.000 de oameni. Infăptuirea chiar și numai a acestei măsuri ar avea o mare însemnătate pentru însănătoșirea întregii situații internaționale, pentru rezolvarea celorlalte probleme legate de dezarmare și încetarea cursei înarmărilor. Părea că s-a ivit posibilitatea unei înțelegeri în problema efectivului forțelor armate ale celor cinci puteri. Din păcate nici în această chestiune nu s-a reușit să se realizeze un acord deoarece se pune în continuare ca condiție, cererea menționată mai sus cu privire la fotografierea din avion.

Voi spune sincer, domnule președinte, că o situație similară există și în problema interzicerii armei atomice și cu hidrogen. Nu a fost nevoie decît ca Uniunea Sovietică să accepte datele propuse de puterile occidentale în ce privește intrarea în vigoare a interzicerii armei atomice și cu hidrogen pentru ca aceste puteri să renunțe la propriile lor propuneri. Nu mai vorbesc de faptul că continuă să fie respinse toate propunerile cu privire la interzicerea folosirii armei atomice, deși popoarele cer să se interzică arma nucleară, să se înlăture pericolul unui război atomic de exterminare.

In ce privește problema pusă în mesajul dv. din 1 martie a.c. referitoare la interzicerea producției de arme nucleare, după cum a mai arătat Uniunea Sovietică interzicerea producției de arme nucleare fără interzicerea folosirii ei, fără scoaterea ei din armamentele statelor, nu rezolvă deloc problema înlăturării primejdiei unui război atomic.

Mai mult, ea ar însemna de fapt legalizarea acestei arme de exterminare în masă, a cărei interzicere necondiționată este cerută tot mai insistent de milioane și milioane de oameni.

Sîntem convinși, d-le președinte că dacă toate părțile interesate doresc într-adevăr un acord în problema dezarmării există posibilitatea de a se cădea de acord, dacă nu asupra problemei în ansamblu, cel puțin asupra unor aspecte ale ei — reducerea armamentelor clasice, interzicerea armei atomice, reducerea bugetelor militare etc. Totodată nu trebuie ca un acord asupra vreunei probleme sau asupra vreunei propuneri parțiale să fie pus în funcție de un acord cu privire la problema dezarmării în ansamblu, deoarece aceasta împiedică lichidarea impasului în care au ajuns tratativele în problema dezarmării.

In legătură cu aceasta aș dori, d-le președinte, să vă atrag atenția și asupra unei probleme importante și actuale, care constituie o parte a problemei atomice, ca de pildă, problema încetării experimentării armei atomice și cu hidrogen. Se știe că încetarea experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen nu necesită acorduri internaționale cu privire la control, deoarece actualul nivel al științei și tehnicii permite să se constate orice explozie cu bomba atomică sau cu hidrogen, indiferent de locul în care ea ar fi produsă. Aceasta permite, după părerea noastră, să se separe chestiunea încetării experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen de problema generală a dezarmării și să se rezolve în mod independent de pe acum fără a se lega un acord în această chestiune de un acord cu privire la celelalte probleme ale dezarmării.

Considerăm că un acord între state cu privire la încetarea experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen ar fi un prim pas important spre interzicerea necondiționată a acestor tipuri de arme de exterminare în masă, ceea ce corespunde pe deplin speranțelor și năzuințelor întregii omeniri.

Eu și colegii mei nu ne ascundem uimirea provocată de faptul că în ultima vreme în tratativele asupra problemelor dezarmării a fost formulată o nouă condiție preliminară pentru acorduri în aceste probleme, și anume: rezolvarea problemei germane și a altor probleme internaționale nereglementate. Cred că sînteți de acord cu mine că a condiționa un acord în problemele dezarmării de reglementarea, de pildă, a problemei germane înseamnă de fapt a renunța la încercările de realizare a unui acord cu privire la dezarmare. A adopta acest punct de vedere înseamnă a crea dificultăți suplimentare pe calea realizării unui acord cu privire la dezarmare.

Guvernul sovietic a fost și rămîne un adept al unificării Germaniei, a cărei importanță este subliniată și în mesajul dv., unificare care să fie realizată în conformitate cu interesele naționale ale poporului german și cu interesele securității europene. Totodată guvernul sovietic a mai atras atenția guvernelor S.U.A. și altor puteri că în Germania occidentală sînt restabilite pozițiile forțelor militariste, vinovate de dezlănțuirea celui de-al doilea război mondial. Deosebit de primejdioasă este evoluția situației din Germania occidentală după încheierea acordurilor de la Paris și aderarea Republicii Federale Germane la pactul Atlanticului de nord. Nu se poate să nu se vadă că introducerea în Germania occidentală a legii serviciului militar general obligator creează condiții pentru punerea pe picioare a celei mai mari armate regulate din Europa occidentală.

In R.F. Germană este refăcută producția de armament și în același timp se achiziționează mari cantități de armament în străinătate.

Devine evident că politica de remilitarizare a Germaniei occidentale, politică însoțită de înăbușirea drepturilor și libertăților democratice elementare ale populației vest-germane, face cu neputință crearea unei Germanii unite ca stat iubitor de pace și democrat.

Apreciind cu luciditate situația creată în Germania occidentală se impune concluzia că astăzi problema unificării Germaniei este în primul rînd problema schimbării actualei orientări politice a guvernului R.F.G., politică care duce la transformarea Germaniei occidentale în focarul unei primejdii de război în Europa.

In mesajul dv., d-le președinte, atingeți de asemenea problema tratativelor noastre de la Geneva cu privire la dezvoltarea contactelor și întărirea prieteniei între țările noastre. Trebuie să vă spun cu toată răspunderea că nu Uniunea Sovietică creează piedici în această privință. Este suficient să spunem că guvernul sovietic a propus guvernului S.U.A. să încheie un tratat de prietenie și colaborare. Această propunere însă nu s-a bucurat de sprijinul guvernului S.U.A.

Mai departe, pornind de la acordul realizat de noi la Geneva cu privire la necesitatea lărgirii contactelor între țările noastre, guvernul sovietic a asigurat condițiile necesare pentru ca cetățeni americani să viziteze Uniunea Sovietică și, după cum se știe, în ultima vreme sosesc în Uniunea Sovietică mulți turiști, reprezentanți ai congresului, ai cercurilor de afaceri, ai organizațiilor sociale și culturale etc. din S.U.A.

Dar pentru vizitarea Statelor Unite de către cetățeni sovietici nu au fost create nici pînă acum condiții similare. Am vrea să sperăm că veți acorda atenție acestei probleme și că situația se va schimba.

In încheierea mesajului dv. vorbiți de răul a cărui sursă ar fi Uniunea Sovietică. Or, faptele dovedesc că un rău real și serios este politica acelora care încearcă să revină la „războiul rece" și care își stabilesc relațiile cu alte state pe baza politicii „de pe poziții de forță".

Am considerat necesar, d-le președinte, să vă exprim cu toată sinceritatea punctul nostru de vedere în problema ridicată în mesajul pe care vi l-am adresat la 6 iunie și în problemele atinse în mesajul dv. de răspuns și sper că schimbul de păreri dintre noi va contribui la găsirea căilor juste pentru rezolvarea problemelor internaționale nereglementate și a celei mai importante dintre ele — problema dezarmării.

Cu sinceră stimă,

N. BULGANIN

Excelenței Sale

DWIGHT D. EISENHOWER

Președintele Statelor Unite ale Americii

Washington".

ÎN FRUNTEA LUPTEI
PENTRU O VIAȚĂ FERICITĂ A POPORULUI CHINEZ

Astăzi, la Pekin, se deschide cel de-al 8-lea Congres al Partidului Comunist Chinez. Cei 1133 de delegați vor aduce în sala Congresului cuvîntul celor 10 milioane de comuniști chinezi și al întregului popor al marii Chine.

Congresul Partidului Comunist a constituit timp de luni de zile evenimentul pentru care întreaga Chină s-a pregătit ca pentru o mare sărbătoare. Este sărbătoarea oamenilor muncii, care văd în partidul lor forța conducătoare, farul ce le luminează calea spre un viitor fericit, spre socialism.

In ultima sută de ani poporul chinez a dus o luptă plină de eroism împotriva colonialiștilor care îi subjugaseră țara, a burgheziei compradoare, care mînă în mînă cu imperialiștii străini exploata sîngeros poporul. Dar de 35 de ani încoace nu se poate vorbi despre lupta aceasta a poporului chinez fără a aminti uriașul rol jucat în conducerea ei de către Partidul Comunist. Din primele zile ale existenței sale, P.C. Chinez a fost în fruntea luptei de eliberare. Datorită condițiilor istorice, partidului i-a revenit sarcina conducerii luptei armate a poporului pentru victoria revoluției democrate, timp de aproape un sfert de secol. Partidul Comunist a avut un rol de seamă în lupta împotriva ocupanților japonezi, luptă care a început în 1937 și s-a terminat în 1945. Armata popular-revoluționară, grupele de partizani conduse de comuniști au jucat un rol hotărîtor în alungarea ocupanților, în eliberarea țării.

După înfrîngerea Japoniei în cel de al doilea război mondial, înfrîngere în care armata sovietică a avut un rol hotărîtor, s-au creat condițiile dezvoltării revoluției chineze. Partidul Comunist a condus poporul în lupta pentru victoria revoluției antifeudale, antiimperialiste.

In același timp gomindanul reacționar, complotînd cu imperialiștii americani, a refuzat să lase curs liber revoluției pe cale pașnică ce începuse să se desfășoare în China. Mai mult: clankaișiștii au deslănțuit războiul civil. Politica gomindaniștilor a dus la izolarea lor de mase. Sub conducerea comuniștilor în China lua ființă în acel timp Frontul Popular Democrat Unit, care unea forțele muncitorilor, țăranilor, micii burghezii orășenești, burgheziei naționale și a altor elemente patriotice și democratice. Baza acestui front a constituit-o alianța clasei muncitoare cu țărănimea, iar în fruntea sa se afla clasa muncitoare și Partidul Comunist. Crearea acestui front, întărirea continuă a armatei populare de eliberare, a dus la succesul războiului de eliberare, la înfrîngerea gomindaniștilor, la victoria revoluției.

In septembrie 1949 a avut loc unul din cele mai de seamă evenimente din istoria poporului chinez: la Pekin din inițiativa Partidului, a fost convocată prima sesiune a Consiliului Popular Politic Consultativ al Chinei. La această sesiune în ziua de 1 octombrie a fost proclamată Republica Populară Chineză, a fost adoptată Constituția provizorie, a fost ales Guvernul central popular, în care rolul conducător îl are Partidul Comunist.

Odată cu victoria revoluției democratice, Partidul Comunist Chinez a mobilizat toate forțele poporului în lupta pentru trecerea la socialism. In acest scop, P.C. Chinez a elaborat linia sa generală, linie care are drept temelie teoria marxist-leninistă, ținînd seama de particularitățile țării, și bazîndu-se totodată pe experiența istorică a P.C.U.S. și a partidelor comuniste și muncitorești din țările de democrație populară. Această linie prevede în esența ei înfăptuirea într-un interval istoric scurt a industrializării socialiste a țării și a transformării socialiste a agriculturii. Condițiile istorice specifice Chinei, permit înfăptuirea socialismului pe cale pașnică, treptat, pe măsură ce crește conștiința politică a maselor. Totodată, Partidul a socotit că în condițiile Chinei este posibilă folosirea în munca pentru construirea socialismului a acelei pături a burgheziei naționale, care n-a colaborat cu dușmanul.

Trecerea la înfăptuirea unei industrii puternice a fost posibilă după ce în prealabil a fost dusă la îndeplinire sarcina refacerii țării în urma războiului pustiitor. In 1953 a început primul din cele trei planuri cincinale, în timpul cărora se va realiza industrializarea țării. In această perioadă, greutatea specifică a industriei în economia țării va crește de la 27 la sută, cît era în 1952, la 70 la sută. Planul cincinal care se desfășoară actualmente (1953—1957) are o importanță hotărîtoare în lupta pentru industrializarea Chinei. Avînd ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice și al țărilor de democrație populară, R.P. Chineză construiește 3000 de noi fabrici și uzine, și astfel aproape va dubla producția sa industrială. Greutatea specifică a industriei va fi, la sfîrșitul acestui plan, de cca. 36 la sută, ceea ce înseamnă că China se transformă dintr-o țară agrară, într-una agrar-industrială. O mare atenție se dă industriei grele, a cărei greutate specifică în cadrul producției industriale globale trebuie să crească de la 39,7 la sută (în 1952) la 45 la sută (în 1957).

Și în satele R.P. Chineze a pătruns viața nouă. Partidul Comunist a înfăptuit în 1952 reforma agrară. Milioane de țărani chinezi, care pînă atunci abia își procurau ceașca de orez zilnică, au primit pămînt și unelte. Oamenii muncii din satele Chinei populare muncesc cu însuflețire pentru a da patriei cît mai multe cereale.

Țăranii chinezi, la îndemnul comuniștilor, au trecut la cooperativizarea agriculturii. Pînă în vara acestui an, 110 milioane de gospodării sătești, adică 90 la sută din totalul familiilor țărănești, se încadraseră deja în diferitele forme de cooperare agricolă.

Uriașele succese obținute de poporul chinez în industrie și agricultură duc la o continuă ridicare a nivelului de trai. In decursul acestui cincinal salariul muncitorilor și funcționarilor se va ridica în medie cu 33,5 la sută. De curînd guvernul a hotărît mărirea salariului unor categorii de salariați cu salarii relativ mici.

Serioase succese a obținut poporul chinez și în dezvoltarea culturii sale milenare. Au fost înființate mii de școli și zeci de facultăți. In școlile și institutele chineze învață 60 de milioane de oameni, iar alți 80 de milioane urmează cursurile școlilor de alfabetizare.

Sub conducerea Partidului Comunist tînăra generație a Chinei cunoaște astăzi o viață nouă, luminoasă, o viață, pe care n-au cunoscut-o altădată părinții săi. Noua Uniune Democrată a Tineretului din R.P. Chineză, care numără milioane de membri, îndrumată de partid, mobilizează tineretul la lupta pentru construirea socialismului.

Toate aceste succese, desigur, n-au venit de la sine. Pentru obținerea lor au trebuit înfrînte mari piedici. Dacă piedicile au fost înfrînte, acest lucru se datorește în primul rînd luptei eroice a maselor de multe milioane, și înțeleptei conduceri de către Partidul Comunist, care are în fruntea sa revoluționari cu mare experiență de luptă, ca tovarășii Mao Țze-dun, Ciu En-lai, Liu Șao-ți, Ciu De și alții.

Lupta poporului chinez pentru o viață nouă a stîrnit admirația lumii întregi, a dus la creșterea prestigiului internațional al R.P. Chineze. Cu toate opreliștile impuse de americani, R.P. Chineză a stabilit relații diplomatice cu aproape 30 de state și face comerț cu peste 60 de țări.

O prietenie de nezdruncinat leagă China de U.R.S.S. și țările de democrație populară. Intre țara noastră și R.P. Chineză există strînse legături în toate domeniile. Pe tărîm economic se dezvoltă pe zi ce trece colaborarea dintre țările noastre. De asemenea se lărgesc continuu schimburile culturale, sportive, și de studenți între R.P.R. și R.P. Chineză. La al 8-lea Congres al P.C. Chinez participă o delegație reprezentativă a Partidului Muncitoresc Romîn.

R.P. Chineză ar putea să-și îndeplinească cu și mai mare succes rolul pe care-l are în arena internațională dacă i s-ar respecta drepturile sale, dacă S.U.A. n-ar continua să uneltească pentru a menține această mare putere în afara O.N.U.

Congresul al 8-lea al P.C. Chinez va trece în revistă succesele și greutățile, lupta dusă de partid și popor pentru înfăptuirea marelui ideal socialist. Acest congres are însemnătate nu numai pentru China, dar și pentru întreaga mișcare muncitorească mondială, pentru partidele comuniste și muncitorești din toate țările.

Cu acest prilej tineretul din țara noastră, alături de întregul popor romîn, își reafirmă prietenia care-l leagă de marele popor al Chinei.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" Tel. 7.20.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"